

Clarificări despre venirea Domnului și soarta celor adormiți în Domnul (4:13-5:10)

Înainte de a începe să analizăm acest pasaj ne vom întoarce puțin la secțiunea precedentă, căci am rămas cu câteva gânduri. Cred că am menționat deja gingășia lui Pavel în modul în care le scrie aceste îndemnuri despre sfințire și dragoste. El nu vrea ca tesalonicenii să le considere o muștrare sau să presupună că el le dă aceste îndemnuri pentru că el crede că ei de fapt nu se sfințesc și nu se iubesc unii pe alții. Pavel știe că cei mici sunt sensibili și că pot interpreta eronat îndemnul din partea tatălui. Și de aceea el îi asigură că știe că ei trăiesc în ascultare și insistă pe ideea de creștere. Pavel este foarte atent în comunicare și nu vrea să lase loc de interpretări. El le spune direct faptul că știe de umblarea lor în căile Domnului:

- Fiindcă ați învățat de la noi cum să vă purtați și să fiți plăcuți lui Dumnezeu, **și așa și faceți...**(4:1)
- Ați fost învățați de Dumnezeu să vă iubiți unii pe alții, **și iubiți într-adevăr pe toți frații care sunt în toată Macedonia** (4:9b-10a)

Deci îndemnul lui Pavel nu sunt curative, ci mai degrabă preventive. El poate a sesizat anumiți germeni ai necurăției, dar în mod cert nu erau lucruri grave la nivelul comunității. În 2 Tesaloniceni vom descoperi că anumite probleme pe care Pavel le sesizează în stadiu embrionar, când scrie prima epistolă, s-au accentuat.

Îndemnul la sfințire este urmat de îndemnul la dragoste de frați. În majoritatea pasajelor din Noul Testament sfințirea precede dragostea. De fapt primul pas al dragostei este sfințirea. Rosta dragostei nu poate apărea acolo unde este necurăție. Domnul poate revărsa dragostea Sa doar într-un vas curat. Un vas necurat se va conecta la lumea întunericului care va revărsa în el suspiciune, răceală, judecată, ură față de frați. Curăția este o condiție esențială pentru împlinirea poruncii iubirii. Prin sfințire te apropii de Domnul și poți rezona cu dragostea Lui care te motivează să iubești pe ceilalți. Necurăția sexuală te centrează pe tine și stimulează egoismul. Propriile poftă și dorințe devin dumnezeul tău, de dragul căruia încalci poruncile divine și întristezi pe Domnul. Mulți din cei din jur devin obiecte sexuale, mijloace pentru împlinirea propriilor dorințe și nu persoane cărora să te dăruiești. Înfrânarea în domeniul sexualității este un exercițiu de a renunța la propriile dorințe de dragul altora: de dragul lui Dumnezeu, de dragul fraților. Necurăția sexuală înseamnă centrarea pe sine și deci, opusul iubirii. Înfrânarea dorințelor sexuale înseamnă centrarea pe ceilalți și astfel contruiește în tine însuși spiritul iubirii. Curăția sexuală dinaintea de căsătorie este foarte importantă pentru sănătatea relației de cuplu. Raportarea la celălalt este cultivată cu mult timp înaintea căsătoriei.

Iubirea de frați trebuie acompaniată de dragostea de oameni. În versetele 11 și 12, Pavel le vorbește despre relația cu cei necredincioși. Pavel sesizează în Biserica tesalonicenilor un

germene de delăsare în ce privește munca și împlinirea responsabilităților cotidiene. Tesalonicenii așteptau cu o așa intensitate venirea Domnului, încât unora li s-a părut inutilă implicarea în treburile acestei lumi. Pe de altă parte, această teologie a fost îmbrățișată eronat de cei predispuși la lene. În Biserica Tesalonic erau și creștini mai înstăriți. În Fapte se menționează întoarcerea la Domnul a unor femei cu poziții sociale importante. Este posibil ca unii din cei mai săraci să fi început să trăiască pe spinarea celor mai înstăriți, iar aceștia să îi susțină cu drag, căci trebuiau să își iubească frații! Pavel îi îndeamnă să:

- Trăiască liniștiți
- Să își vadă de treburi
- Să lucreze cu mâinile lor

Creștinii din Tesalonic erau deja priviți ca o sectă periculoasă. Deja fuseseră acuzați că se ridică împotriva Cezarului. Lumea era cu ochii pe ei. Un comportament agresiv sau unul delăsător ar fi dat apă la moară acuzațiilor Iudeilor. Și atunci Pavel îi îndeamnă să trăiască liniștiți. Ei nu erau chemați la răscoale sau să riposteze față de prigonitori, sau să vestească Evanghelia într-un mod agresiv și fanatic. Un creștin este o persoană care trăiește liniștit în mijlocul comunității. El trebuie să iasă în evidență prin întruparea valorilor creștine, prin dragoste și corectitudine, dar nu prin altceva. Creștinul nu este un agitator, un ciudat, un revoluționar, un om implicat în rozboaie false. Domnul vrea să trăim liniștiți și în pace cu toți oamenii. El vrea să ne vedem de treburi. Fiecare este îndemnat să rămână în starea în care era când l-a chemat Domnul și acolo să își vadă de treburi și să își împlinească responsabilitățile ca înaintea Domnului. Creștinul este un cetățean responsabil și își va împlini sarcinile cu credincioșie. El nu mai slujește oamenilor, ci acum slujește lui Dumnezeu. Deci cu atât mai mult își va împlini responsabilitățile sociale cu seriozitate și consecvență. Un creștin muncește cu mâinile sale și se întreține singur. Porunca să ne iubim frații sau să ne ajutăm frații trebuie înțeleasă în contextul în care Pavel îndeamnă fiecare creștin să muncească și să își poarte singur de grijă. Biserica este plină de resurse care, de multe ori, sunt și materiale. Oare suntem chemați să abuzăm, să profităm de aceste resurse? În mod cert nu. Pavel ne îndeamnă ca fiecare să își poarte singur sarcinile. Apelăm la Biserică doar atunci când, deși am încercat din greu, singuri nu am reușit. Și apelăm pentru o vreme. Pavel cere ca de văduve să aibă grijă, în primul rând, rudele lor, ca să nu fie împovărată Biserica. Iar pentru a fi în lista văduvelor și a primi suport din partea Bisericii, criteriile ce trebuie îndeplinite nu sunt puține. Biserica nu este o mare de resurse care să ne alimenteze lenea și confortul personal. Mare atenție când apelăm la resursele Bisericii care înseamnă timp, bani, consiliere etc. Cât de des apelezi la serviciile celorlalte? Cu câtă ușurință apelezi la serviciile lor? Încerci mai întâi să îți rezolvi problema singur și, doar dacă nu reușești, apelezi cu grijă la resursele Bisericii?

Îmi place expresia lui Pavel: să vă purtați cuviincios cu cei de afară **și să nu aveți trebuință de nimeni**. Creștinul își poartă singur de grijă. El este un cetățean responsabil și harnic și nu are nevoie să apeleze nici la ajutorul Bisericii, nici la cel al statului. Poate unii creștini din Tesalonic aveau rude necredincioase mai înstărite și puteau profita de acest lucru. Pavel le cere să muncească cu mâinile lor și să nu aibă trebuință de nimeni. Pavel construiește un echilibru superb la nivelul comunității creștine. Pe de o parte, suntem chemați să ne iubim

frații, să fim gata să le dăruim și viața. Pe de altă parte, toți membrii comunității sunt chemați să își poarte singuri de grijă și să apeleze la ajutorul celorlalți doar în situații speciale și doar pentru o vreme până când situația financiară se remediază.

Pavel alocă doar 2 versete pentru relația cu cei necredincioși. Și nici măcar nu le aduce aminte să le vestească Evanghelia. Este absolut provocator faptul că în epistolele sale Pavel insistă atât de mult pe trăirea creștină și atât de puțin pe proclamarea mesajului. Iar în ce privește trăirea creștină, cele mai multe îndemnuri au în vedere sfințirea personală și relațiile dintre frați. Pavel a înțeles strategia lui Dumnezeu. El știe că mărturia Duhului se realizează prin mărturia COMUNITĂȚII. De aceea bătălia se dă la nivelul comunității și a relațiilor dintre frați. Dacă vom fi una, lumea va cunoaște adevărul despre noi și despre Domnul. Aici este bătălia. Pavel mai știe că proclamarea are putere doar în măsura în care mesagerii întrupează Evanghelia. Și el știe că aici este marea bătălie zilnică a creștinului. Bătălia sfințirii personale în fiecare zi. Dacă această bătălie este câștigată, Duhul aduce și pasiunea mărturiei și dă și putere mesagerilor Săi. Bătălia principală nu este în domeniul proclamării mesajului. Acesta este vârful de lance. Bătălia principală este din perspectiva lui Pavel în domeniul trăirii și întrupării. În mod cert, proclamarea este esențială și Noul Testament subliniază acest lucru. Dar subliniază și faptul că aceasta este doar vârful. Marea bătălie este să contruiești o lance puternică pentru ca vârful să poată avea impact real. Pavel mai știe că sfințirea personală duce la mărturisire. O sfințire care nu duce la mărturisire nu este o sfințire a Duhului. Avem de învățat de la epistolele lui Pavel. El ne deschide mintea să înțelegem că principala bătălie a Bisericii din fiecare secol, este la nivelul trăirii și sfințirii. Aceasta nu înseamnă că proclamarea, sau strategiile, metodele folosite nu sunt importante. Sunt! Dar vin mereu pe planul al doilea. Primul plan este cel al creșterii în maturitate, al creșterii în asemănare cu Domnul. Și, dacă vorbim cu marii predicatori, misionari sau slujitori ai Domnului, ei ne vor mărturisi că principale și cele mai grele bătălii nu le-au dus la amvon, ci în cămăruță, în lăuntru lor, în zbaterile sufletului din mijlocul ispitirilor, în lupta de fiecare zi pentru curăție, sfințire, în dragoste și permanentă creștere în maturitate!

Mare atenție la acest adevăr! Și mare atenție la pericolul defocalizării în lupta spirituală. Cred că Noul Testament este inspirat de Duhul și este relevant. Cu alte cuvinte, el nu radiografiază doar bătăliile Bisericii din primul secol, ci bătăliile Bisericii din toate timpurile. Scopul este de a trăi creștinismul într-o manieră echilibrată, de a descoperi direcțiile și prioritățile Duhului pentru Biserica Sa și de a oferi direcții biblice Bisericii Sale. Singura soluție este să avem în minte harta mare a Noului Testament și să analizăm cu atenție direcțiile majore oferite Bisericii, precum și proporția de text oferită acestor direcții. Dacă urmăm acest demers, este cât se poate de clar faptul că lupta pentru sfințire și permanentă creștere în maturitate și dragoste este principala bătălie a Bisericii. Deci, în această direcție trebuie construite cele mai multe predici, spre această direcție trebuie canalizate principalele resurse ale Bisericii. Prioritatea oricărei Biserici trebuie să fie creștere în maturitate a mădularelor sale. Nici măcar creșterea numerică nu trebuie așezată mai presus de creșterea în maturitate. Când Mântuitorul judecă cele 7 Biserici din Asia Mică, criteriul principal este CREDINCIOȘIA. Nu creșterea numerică sau mulțimea lucrărilor de slujire, sau înălțimea clădirii, sau numărul de misionari trimiși în toată lumea sunt criteriile folosite de Mântuitorul, ci credincioșia față de Domnul. Biserica din Efes și-a pierdut dragostea dintâi. S-a îmbrăcat

cu haina religiozității și a doctrinei corecte, dar și-a pierdut dragostea dintâi, bucuria mântuirii, dorința de a vesti Evanghelia. Biserica din Smirna este chemată să rămână credincioasă Domnului în pofida suferințelor și prigoanei. Biserica din Pergam și cea din Tiatira sunt mustrate pentru învățături străine și pentru idolatrie și curvie – necredințioșia față de învățătura și trăirea creștină. Biserica din Sardes este trasă la răspundere pentru falsitate și ipocrizie religioasă. Pe buze se găsea Numele Domnului, dar inima lor era departe de Domnul. Ei nu au fost credincioși față de o relație vie și transformatoare cu Domnul. Ei mimau creștinismul, dar inima lor era departe de Domnul. Biserica din Filadelfia este lăudată pentru credințioșia ei în mijlocul încercărilor, iar Bisericii din Laodicea îi este reproșată starea de căldicel, lepădarea adevăratelor valori și îmbrățișarea materialismului și spiritului lumii. Sunt 7 Biserici. Criteriul fundamental de evaluare este același: credințioșia față de chemarea la sfințire și dragoste. Trăirea Evangheliei este principala bătălie a Bisericii. Evanghelia are putere în măsura în care este trăită. Cine sunt eu contează mai mult decât ceea ce vorbesc sau ce fac. Activismul religios și predicarea nu pot substitui imperativul creșterii în maturitate. Prioritatea Bisericii și a liderilor trebuie să fie creșterea în maturitate a membrilor acesteia. Deci, cum ar trebui concepută păstoria și organizarea unei Biserici locale din perspectiva acestei priorități? Cum ar trebui evaluată o Biserică locală din perspectiva acestei priorități? Trebuie să menționăm că marketingul și direcțiile oferite de anumite Biserici din America au sugerat bisericilor alte criterii ca fiind fundamentale: creșterea numerică, numărul lucrărilor de slujire, numărul de misionari trimiși, numărul de proiecte de evanghelizare etc. Întrebarea este dacă vom păstori Biserica Sa după criteriile marketingului și ale bisericilor americane sau după învățătura Noului Testament?

Pavel vrea să le clarifice adevărurile despre soarta celor adormiți în Domnul și despre ceea ce el numește *vremuri și soroace*. Tesalonicenii aveau întrebări cu privire la soarta celor adormiți în Domnul. Ei așteptau cu ardoare venirea Domnului și credeau că este foarte aproape. Venirea Domnului era marea lor așteptare, marele lor dor. Dar au fost surprinși de următoarea situație: unii dintre ei au murit, fie în mijlocul prigoanei, fie din alte motive. Și atunci au fost derutați, căci aceștia nu au prins venirea Domnului. Ei erau atât de ancorați în venirea Domnului, încât au început să creadă că cei care mor înainte sunt pierduți. Din frământările lor ne dăm seama că erau cu adevărat prunci și foarte vulnerabili în fața învățăturilor străine. Observăm că resursa lor principală era așteptarea venirii Domnului. Cel rău vrea să pervertească tocmai această resursă prin minciunile sale. Pavel însă vrea să o protejeze. Astfel, el nu aduce în discuție eroarea lor de la începutul epistolei. El mai întâi le reafirmă de trei ori (la sfârșitul fiecărui capitol din primele trei capitole) importanța acestei resurse și apoi corectează eroarea lor. El știa că tesalonicenii sunt prunci, și pruncii sunt sensibili și foarte ușor pot merge dintr-o extremă în alta. Într-un fel, ei erau prea ancorați în venirea Domnului. Pavel este conștient că au nevoie de corecție, dar și faptul că această corecție îi poate duce la cealaltă extremă și anume să fie ancorați în această viață și să nu mai aștepte cu atâta pasiune reîntoarcerea Domnului. De aceea el se apleacă cu mare gingășie asupra erorii lor teologice și o corectează cu înțelepciune.

Pavel nu vrea ca ei să se întristeze ca cei care nu au nădejde. Este vorba de nădejdea lumii viitoare și a revederii cu cei dragi. Este normal să te întristezi când cineva drag pleacă la Domnul, dar chemarea este să nu te întristezi ca cei care nu au nădejde. Plecarea acasă la

Domnul înseamnă sfârșitul alergării pentru cel în cauză, întâlnirea cu Domnul în slavă, eliberarea de firea pământească și din lumea suferinței, înseamnă atingerea scopului vieții creștine, ajungerea la țintă, finalul mult așteptat al poveștii! Este interesant că Pavel folosește expresia: *Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei care au adormit în El*. Nu cei de pe pământ sunt duși la cei din ceruri, ci cei din ceruri sunt aduși înapoi pe pământ. Este într-adevăr foarte interesantă perspectiva lui Pavel. El continuă să o explice în următoarele versete. El le aduce aminte că teologia sa despre escatologie este primită prin revelație. Ce le spune nu este părerea sa sau presupunerea sa, ci Însuși Cuvântul lui Dumnezeu.

- Noi cei vii care vom rămâne până la venirea Domnului....

Pavel nu spune: cei care vor rămâne până la venirea Domnului, ci NOI cei care vom rămâne...Cu alte cuvinte el spera și credea că va prinde în viață venirea Domnului. Deci el se aștepta ca venirea Domnului să fie în timpul vieții sale. Domnul nu consideră ceva eronat că el avea această așteptare chiar dacă Domnul știa că revenirea Domnului va avea loc cu cel puțin 2000 de ani mai târziu. Acest lucru are implicații foarte mari pentru noi. Fiecare generație este chemată să aștepte venirea Domnului și să nădăjduiască că ea va avea loc în timpul vieții sale. Nu este o scuză faptul că noi știm că atâtea generații înaintea noastră au așteptat și sperat și totuși Domnul nu a venit. Domnul are aceeași așteptare de la fiecare generație. Este adevărat că pentru noi este mai greu decât pentru cei din secolul întâi care nu știau, că în planul lui Dumnezeu, perioada bisericii va însemna o așa perioadă îndelungată din istorie. Noi știm și repede ne gândim: dacă au trecut 2000 de ani este foarte simplu să mai treacă încă o sută de ani. Dar nu este un gând duhovnicesc. Așteptarea venirii Domnului este o poruncă pentru toți credincioșii, indiferent de secolul în care trăim și indiferent cum arată evenimentele de pe scena istoriei. Această poruncă a fost valabilă și acum 2000 de ani, precum și în perioadele în care scena istoriei nu conținea semne apocaliptice. Deci, cu atât mai mult acum când suntem cu 2000 de ani mai aproape de venirea Domnului și asistăm la o globalizare fără precedent a lumii.

În dialogurile dintre noi ar trebui să folosim aceeași expresie: noi cei vii care vom rămâne....În această expresie Pavel se include și pe sine și pe ceilalți. El vrea să le întărească această așteptare, chiar dacă existau și anumite erori în teologia lor despre venirea Domnului. Erorile trebuiau îndepărtate, dar nicidecum și așteptarea. Așteptarea trebuia întărită. Așteptarea venirii Domnului este o resursă esențială pentru trăirea creștină. Am comentat deja câte fapte de vitejii au făcut niște prunci din Tesalonic care au accesat cu putere și credință această resursă. Așteptarea venirii Domnului ne pironeste privirea spre ȚINTA alergării noastre. În Filipeni cap. 3, descoperim că Pavel alerga ȚINTĂ spre premiul alergării cerești, spre îmbrățișarea în slavă a revenirii Domnului. Se dă o bătălie imensă asupra minții noastre că să nu păstrăm vie această țintă. Dacă ținta este creșterea noastră spirituală, realizarea unei lucrări spirituale impresionante pe acest pământ, sau realizarea pe acest pământ printr-o casă, familie și carieră, sau rezolvarea problemelor cu care ne confruntăm, suntem săraci, defocalizați și vulnerabili, și ne privăm singuri de cea mai puternică resursă din lupta spirituală. Credința mântuitoare care îți dă putere să treci peste încercări este ancorată în VIITOR. Toate epistolele lui Pavel afirmă acest lucru, iar Evrei cap.11 îl subliniază în mod deosebit. Noi credem în ce a făcut, în ce face și în ce VA FACE Hristos pentru noi. Credința are o componentă trecută, una prezentă și una viitoare. Deși toate sunt

importante, credința este orientată spre VIITOR. Acolo este punctul ei forte, acel punct care aduce în noi puterea de a lupta și birui până la capăt.

Adesea noi avem o altă ȚINTĂ. Marea întrebare este: care sunt așteptările noastre, spre ce tânjim, care este dorul nostru, speranța noastră, ținta noastră? Ce așteptăm cu o intensă ardoare? Poate fi vorba de căsătorie, de carieră, de casă, sau chiar de o trezire spirituală și de creșterea noastră în maturitate. Oricât de spirituală ar fi ținta noastră, dacă ea se regăsește în această viață, nu suntem pe drumul cel bun. Marele nostru DOR ar trebui să fie întâlnirea cu Domnul în slavă, ar trebui să fie momentul când ne vom întâlni pe nori, când vom participa la judecarea pământului, îndepărtarea răului și înnoirea tuturor lucrurilor, când ne vom înfățișa înaintea scaunului de domnie al slavei și vom fi răsplătiți și proslăviți în Ierusalimul etern. Aceasta este singura ȚINTĂ a trăirii creștine. Visele noastre, dorințele noastre, așteptările noastre, dorul nostru ar trebui canalizate spre aceste lucruri. Dar noi, la ce visăm, spre ce tânjim, ce sperăm, ce așteptăm cu DOR? De multe ori visele noastre sunt legate de acest pământ trecător și, chiar dacă sunt vise curate și frumoase, ele nu își au inima în revenirea Domnului, iar lumea de dincolo nu este o țintă, ci doar o explicație care ne consolează în ce privește moartea.

Venirea Domnului este adesea un concept care ne oferă liniște cu privire la moarte, dar nu este ținta frământărilor noastre. Lumea de dincolo nu trebuie să fie însă un concept sau o consolare existențială, ci ținta viselor noastre. Care este ținta noastră? Spre ce privim, spre ce visăm, ce ne entuziasmează inima, ce ne motivează în acțiunile noastre? Trebuie să recunoaștem că de cele mai multe ori motivația noastră este susținută de planurile și așteptările noastre cu privire la acest pământ. Nu înseamnă să nu avem vise sau planuri pe acest pământ, dar acestea să pălească și să fie subordonate MARELUI VIS și MARELUI PLAN al înnoirii tuturor lucrurilor la venirea Domnului. Oare cum poate fi fericită o logodnică când nu își vede logodnicul? Oare cum poate o mireasă să fie mulțumită când Mirele este departe? Oare nu nunta este inima viselor și așteptărilor ei? Dar adesea trăim în spiritul veacului, noi suntem dumnezei care avem planuri pe acest pământ, dorind să ne realizăm sau să schimbăm lumea. Lucrarea creștină poate fi adesea o principală sursă de defocalizare și să eclipseze marea ȚINTĂ a alergării creștine.

Dacă visele și frământările inimii noastre cu privire la viitorul, dezvoltarea și impactul în această lume a lucrării pe care Domnul ne-a încredințat-o sunt mai multe decât visele și frământările noastre cu privire la grăbirea venirii Domnului și gloria revenirii Sale, atunci trăim într-o imensă amăgire. Lucrarea noastră pământească are principala menire să grăbească venirea Domnului. Ea este un mijloc către un scop. Nici întoarcerea oamenilor la Domnul nu este SCOPUL. Căci SCOPUL este ca aceștia să își ducă mântuirea până la capăt și să ajungă în slavă. Dacă ne punem nădejdea în Hristos doar pentru această lume, atunci suntem cei mai nenorociți dintre oameni. Din păcate, adesea alegem să fim cei mai nenorociți dintre oameni și trăim ca niște înfrânți pentru că nu ne fixăm cum trebuie ȚINTA. Foarte periculoase sunt vremurile de pace și de succes în această lume. Atunci suntem cei mai tentați să uităm de lumea viitoare, adevărata țintă a trăirii noastre pe acest pământ. Fixarea ȚINTEI se face în fiecare zi. Este la fel cum un soldat are o armă care trebuie calibrată zilnic, așa este și în viața de credință. În fiecare zi trebuie să ne calibrăm în mod conștient ȚINTA. Bătălia

defocalizării este imensă. Dar cel care o câștigă accesează O RESURSA absolut minunată care îi va schimba întreaga viață și îl va împuternici să domnească împreună cu Hristos!

Al doilea lucru pe care îl observăm din limbajul lui Pavel este faptul că acesta plasează răpirea Bisericii în momentul celei de-a doua veniri a Domnului. Cu alte cuvinte Pavel crede că Biserica va parcurge toate evenimentele premergătoare celei de-a doua veniri și știe că o parte din credincioși vor rămâne în viață pe pământ până în momentul revenirii Domnului. Teologia răpirii înainte de perioada lui Anticrist se bazează pe speculații și presupuneri. Pentru a justifica această teologie, exegeții afirmă că venirea Domnului din cap.4 din 1 Tesaloniceni are în vedere venirea Domnului pentru Biserică. Ei introduc ideea ingenioasă, dar nebiblică a existenței mai multor reveniri a Domnului, și anume venirea Domnului pentru Biserică și apoi venirea Domnului pentru Israel etc. Dar nicăieri în Noul Testament nu găsim un text care să afirme explicit faptul că există o venire a Domnului pentru Biserică și alta pentru judecarea pământului și salvarea lui Israel. Nu ne putem baza teologia pe presupuneri. Așa putem presupune că sunt trei reveniri ale Domnului, ba poate patru. Depinde ce vrem să justificăm. Noul Testament este cât se poate de clar vorbind de o singură venire a Domnului. Acest lucru este evident atât în limbajul general al Noului Testament, cât și în limbajul epistolelor 1 Tesaloniceni. Până în cap. 4 Pavel ne-a vorbit de 3 ori despre revenirea Domnului ca despre un eveniment unic așteptat de creștini. El nu vorbește tesalonicenilor despre revenirile Domnului, ci despre revenirea Domnului.

Al treilea lucru pe care îl deducem din așteptarea lui Pavel de a fi contemporan celei de-a doua veniri a Domnului este că perioada lui Anticrist va fi o perioadă scurtă. Pavel scrie în a doua sa epistolă că revenirea Domnului va fi precedată de perioada lui Anticrist. Dar el nu se așteaptă ca domnia lui Anticrist să fie un regim de 40 sau 50 de ani așa cum a fost comunismul de exemplu. El se așteaptă să fie o perioadă scurtă, ceea ce justifică speranța prinderii revenirii Domnului chiar de către creștinii mai în vârstă. Interpretarea literală a celor 3,5 ani din apocalipsa are argumente ce merită luate în seamă. Alături de așteptările lui Pavel, avem rădăcinile vechi-testamentare ale conceptului. În profețiile din Daniel perioada de asuprire a Ierusalimului de către Antioh Epifanes IV este descrisă la fel ca perioada fiarei din Apocalipsa în termeni de luni, zile și vremi. Nu cred că este întâmplător faptul că Antioh Epifanes a domnit peste Ierusalim exact 3 ani și 6 luni. Limbajul simbolic din cartea Daniel s-a împlinit în mod literal. Apocalipsa nu inventează un limbaj, ci îl folosește pe cel din cartea Daniel. Dacă autorul Apocalipsei ar fi dorit să folosească o imagine care să sugereze o realitate istorică continuă sau o perioadă nedeterminată de timp, atunci poate că imaginea celor 3 ani și jumătate din cartea Daniel nu ar fi cea mai potrivită, atâta vreme cât ea s-a împlinit în sens literal în perioada lui Antioh. Perioada aceasta în care răul avea să triumfe la Ierusalim avea să fie una scurtă, și evreii trebuiau să știe acest lucru. Era o resursă importantă să știe că este o perioadă scurtă, tocmai pentru ca să rabde și să nu cadă în deznădejdea adusă de gândul că poate domnia lui Antioh peste Ierusalim și perioada de prigoană avea să mai dureze încă 40 de ani.

Al patrulea lucru pe care îl înțelegem este faptul că vor fi creștini care nu vor gusta moartea. Ei vor fi răpiți la ceruri și transformați în slavă fără a mai trece prin etapa morții. Acești credincioși sunt cei care vor rămâne în viață până în momentul revenirii Domnului.

Acesta nu este singurul pasaj din Noul Testament care susține această idee. Pavel mai afirmă acest lucru cel puțin de două ori în epistolele sale:

- Iată vă spun o taină: nu **vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați**, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, **iar noi vom fi schimbați**. Căci trebuie ca trupul acesta supus putrezirii să se îmbrace în neputrezire și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte? (1 Cor.15:51-55)

- Știm în adevăr că, dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână, ci este veșnică. Și gemem în cortul acesta, plini de dorința să ne îmbrăcăm peste el cu locașul nostru ceresc, **negreșit dacă atunci când vom fi îmbrăcați nu vom fi găsiți dezbrăcați de el**. Chiar în cortul acesta deci, gemem apăsați: **nu că dorim să fim dezbrăcați de trupul acesta, ci să fim îmbrăcați cu trupul celălalt peste trupul acesta, pentru ca ce este muritor în noi să fie înghițit de viață**. Și Cel ce ne-a făcut pentru aceasta, este Dumnezeu, care ne-a dat arvuna Duhului. Așa dar, noi întotdeauna suntem plini de încredere; căși știm că, dacă suntem acasă în trup, pribegim departe de Domnul – pentru că umblăm prin credință, nu prin vedere. Da, suntem plini de încredere și ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta ca să fim acasă la Domnul. (2 Cor.5:1-8)

Pavel afirmă cât se poate de clar că acasă la Domnul este mult mai bine. Cu toate acestea el nu dorește să ajungă acasă prin moarte, ci prin răpire. El nu își dorește moartea ci prinderea în viață a revenirii Domnului. El nu dorește să fie dezbrăcat de acest trup (adică moartea!), ci să fie îmbrăcat peste acesta cu celălalt trup de slavă (adică să prindă răpirea!). Deci dorința de a muri nu este biblică nici chiar dacă este motivată de dorința sinceră de a ne întâlni cu Domnul. Din cartea Iov înțelegem că cel rău vrea să ne facă să ne dorim moartea, să blestemăm viața și ziua în care ne-am născut. Dar viața este un dar! Viața pe acest pământ este unica oportunitate din istoria eternității ca prin drumul greu al durerii să ajungem la slavă. De aceea viața pe acest pământ și doar viața sau intrarea în existență este un mare DAR și trebuie prețuit ca atare. Dacă Domnul ne lasă încă în trup este cel mai bun lucru pentru noi și pentru ceilalți. Doar dacă el decide să merem acasă prin moarte trebuie să acceptăm moartea. Dar niciodată nu trebuie să tânjim după ea. Aceasta ar însemna o imensă jignire adusă Creatorului care ne iubește și care orânduiește ca toate lucrurile să lucreze pentru binele nostru!

Pavel are în minte următorul scenariu:

- Pogorârea din cer cu trâmbița lui Dumnezeu a Domnului
- Învierea celor morți în Hristos
- Răpirea celor credincioși de pe pământ în nori pentru întâmpinarea Domnului în văzduh
- Coborârea Domnului împreună cu sfinții Săi pentru a judeca pământul

Este interesant că atât în 1 Corinteni cât și în 1 Tesaloniceni apare elementul *trâmbiței*. În 1 Cor.15 chiar se precizează *la cea din urmă trâmbiță*. Această expresie ne amintește de limbajul cărții apocalipsei, și ne face să ne întrebăm dacă ultima trâmbița menționată în Apoc.11 nu este de fapt aceeași trâmbiță cu cea menționată de Pavel. Este foarte posibil căci ultima trâmbiță descrisă în Apoc.11 anunță revenirea Domnului.

După ce clarifică soarta celor adormiți în Domnul, în cap.5 Pavel abordează problema vremurilor și soroacelor. Cred că această expresie aduce în discuție întrebarea: Când va veni Domnul? Ce va anunța venirea Lui? Această expresie o întâlnim și în cap. din Fapte:

- Deci apostolii, pe când erau strânși laolaltă, L-au întrebat: Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel? El le-a răspuns: ***Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele***; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa. Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului. (Fapte 1:6-8)

Pavel în cap.5 le răspunde într-un mod asemănător. Nu este nevoie să scrie despre vremuri și soroace căci nu are ce să le scrie despre acestea căci ziua Domnului va veni ca un hoț. Acest lucru ne sugerează că ziua Domnului va veni deodată, pe neașteptate, fără semne premergătoare. Ba mai mult decât atât, Pavel chiar sugerează că ziua Domnului va veni când cei din lume vor zice: Pace și liniște! Acest lucru ne sugerează că ziua Domnului va prinde lumea într-un moment de pace, liniște și stabilitate. Este o idee simplă și destul de clar exprimată de Pavel. Pentru a ne asigura că am înțeles mesajul lui ne putem întreba mai întâi ce înseamnă pentru Pavel ziua Domnului.

Pasajul din 2 Tes. cap.2:1-2 ne sugerează că pentru Pavel venirea Domnului și ziua Domnului reprezintă același lucru. Cap. 3 din 2 Petru reliefează faptul că și pentru Petru ziua Domnului și venirea Domnului înseamnă unul și același lucru. Acest lucru este în armonie cu învățătura Vechiului Testament care introduce conceptul de ziua Domnului. Ziua Domnului este ziua când doar Domnul va fi înălțat, este ziua în care Domnul va judeca pe cei necredincioși și va răsplăti pe sfinți. Este ziua Sa. Este ziua biruinței Sale! Dacă ziua Domnului este același lucru cu venirea Domnului atunci acest pasaj ridică întrebări foarte grele:

- Revenirea Domnului nu are nici un semn premergător doar din perspectiva celor credincioși sau și din perspectiva celor credincioși?
- Venirea lui Anticrist nu este un semn premergător pentru cei credincioși?
- Cataclismele din Apocalipsa nu sunt pentru cei credincioși semne ale venirii Sale?
- Cum va putea spune lumea: Pace și liniște! în urma unor cataclisme așa de mari ca cele descrise în cartea Apocalipsei?

Pasajul din 1 Tesaloniceni este similar pasajelor din Evanghelia după Matei despre venirea Domnului. În Matei 24 descoperim următoarele idei:

- ***După zilele de necaz*** asupra Ierusalimului se va arăta în cer semnul Fiului Omului și toate semințiile pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și slavă. (24:29-30)

- De la smochin învățați pilda lui: când frăzegește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape. **TOT AȘA, și voi, când veți vedea toate aceste lucruri să știți că Fiul Omului este aproape**, este chiar la ușă. (24:32-33)
- **Despre ziua aceea și ceasul** acela nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.
- Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, ai domă se va întâmpla și la venirea Fiului omului. Într-adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua în care a intrat Noe în corabie, și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului.
- ATUNCI din doi bărbați care vor fi la câmp unul va fi luat și altul va fi lăsat. Din două femei care vor măcina la moară, una va fi luată și alta va fi lăsată.
- Vegheați DAR pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul nostru.

Voi face doar o observație înainte de a comenta acest pasaj din Matei cap. 24. Unii exegeți consideră că venirea Fiului omului are în vedere venirea Fiului omului pentru a judeca Ierusalimul, lucru ce s-a împlinit în anul 70 d.H. Semnțiile care se bocesc ar fi semnțiile lui Israel și toți vor vedea judecata lui Dumnezeu asupra Ierusalimului. Părerea mea este că textul este foarte clar cu privire la venirea Domnului. Nu voi detalia această dezbatere, dar voi comenta pasajul interpretând Matei 24.30-33 referindu-se la venirea Domnului. Astfel, descoperim următoarele lucruri despre venirea Domnului.

1. **Există niște semne premergătoare, prin intermediul cărora cei credincioși vor putea ȘTI că Fiul este la UȘI.** Aceste semne sunt legate de zilele de necaz asupra Ierusalimului. Ni se sugerează că zilele de necaz din anul 70 d.H. se vor repeta și înainte de venirea Domnului. Această interpretarea este în armonie cu cartea Apocalipsei care plasează judecarea Babilonului, cetatea cea mare (identificată în Apoc.11 ca locul unde a fost răstignit Domnul) după revărsarea ultimului potir (vezi Apoc.16), deci exact înainte de momentul revenirii Domnului. Cetatea cea mare este nimicită de fiară (care pentru acele zile este Anticrist). Menționăm și faptul că în original nu apare expresia **Fiul este la ușă**, ci **el sau sfârșitul este chiar la ușă**. Unii exegeți interpretează această expresie cu privire la sfârșitul Ierusalimului și nu sfârșitul adus de revenirea Fiului.
2. **ZIUA și CEASUL însă , data exactă a revenirii nu o știe nimeni.**
3. **Va fi ca în zilele lui NOE. Oamenii își vor continua cursul firesc al vieții și judecata va veni pe neașteptate pentru ei.** OBSERVAȚIE: în zilele lui NOE, cei necredincioși nu au știut nimic. Nici NOE nu știa cu exactitate când va veni potopul. Dar acesta știa că potopul este aproape, chiar la ușă.
4. **Faptul că nu se știe ziua și ceasul revenirii este un motiv de veghere pentru credincioși.**
5. Fiul omului va reveni în **CEASUL** în care nici credincioșii nu se gândesc că va reveni.

Matei 24 îmi sugerează următoarele idei despre revenirea Domnului:

- Credincioșii nu pot ști data exactă.
- Ei vor putea însă identifica niște semne premergătoare și vor putea ști că Fiul este chiar la uși neștiind însă EXACT când va reveni.
- Cu toate acestea CEASUL revenirii îi va lua și pe ei prin surprindere și Fiul Omului va veni când ei nu se gândesc.
- Spre deosebire de ei, cei necredincioși nu vor ști nimic și nu vor bănui nimic. Ei își vor continua cursul firesc al vieții și revenirea va fi o surpriză TOTALĂ.

Aceste adevăruri din Matei ne oferă răspunsuri la întrebările noastre. Credincioșii nu știu data exactă, dar vor ști când Fiul Omului este chiar la uși. Deci identificarea lucrării lui Anticrist și apoi nimicirea de către acesta a cetății celei mari vor fi semne premărgătoare clare. Cei credincioși nu vor putea calcula cu exactitatea ZIUA revenirii, dar vor putea ști că este foarte aproape. Faptul că cei credincioși nu știu ziua revenirii Domnului reprezintă un motiv pentru veghere necurmată din mai multe perspective:

- Faptul că nu știm data revenirii, ne așează în situație în care nu știm nici când vor începe acele zilele grele de încercare care vor precede revenirea Domnului. În acest spirit, Evanghelia după Luca subliniază și această dimensiune a vegherii (Luca 21:34-36)
- În acele ultime zile, presiunea va fi foarte mare. Gândul că revenirea poate fi oricând va fi salvarea noastră. Dacă vom ceda și vom face compromisuri pe motiv că Domnul întârzie, atunci revenirea Domnului ne va prinde în necredincioșie spre pieirea noastră. Chiar dacă vom ști că Fiul Omului este la uși, nu vom putea ști exact când va veni.
- Este interesant faptul că ideea unei mari încercări ce va precede venirea Domnului ne motivează și mai mult la veghere. A fi în veghere înseamnă un proces, o umblare continuă cu Domnul, înseamnă ca zilnic să aduni undele în candelă pentru a putea face față încercărilor de foc și să rămâi în picioare în ziua venirii Lui. Pavel subliniază de mai multe ori în epistolă ideea întăririi și păzirii inimii ca să putem sta în picioare în ziua venirii Lui. Dacă venirea Domnului ar putea fi oricând, dacă ea nu ar fi precedată de un necaz atunci mă întreb cum să înțeleg imperativele la veghere din pricina iminenței venirii Lui? Dacă nu va fi un anticrist și un test final pentru Biserică atunci cum se justifică imperativele din pildele despre veghere? În cele din urmă de cât timp ai nevoie să îți ceri iertare pentru păcatele tale? Sau să trăim obsesia să am toate păcatele mărturisite pentru a fi sigur că venirea Lui mă prinde în Hristos? Dacă el va veni deodată pe cine va răpi la cer dintre sfinții Lui? Pe cei care în acea secundă au toate păcatele mărturisite? Pe cei care sunt în creștere spirituală? Dar ce se întâmplă cu cei care sunt în neveghere în acea clipă, sau cu ai Săi copii care sunt pângăriți de vreun păcat? Ce se întâmplă cu cei imaturi sau slabi în credință? Ce se întâmplă cu o Biserică asemenea celei din Laodicea? În Apoc.3 ea este numită încă Biserica lui Hristos iar lepădarea ține încă de

viitor: te VOI vărsa din gura Mea...Atunci oare nu ar trebui ca Noul Testament să insiste pe profilul stării spirituale care îți dă siguranța că Domnul te va răpi la cer? Iar dacă TOȚI copiii Lui indiferent de starea lor spirituală sunt răpiți la cer, atunci ce rost mai au imperativele la veghere? Oare un creștin care este ani în veghere dar două zile în neveghere va fi luat la cer dacă venirea Lui coincide cu cele 2 zile de neveghere? Vor fi mântuiți doar cei aflați în veghere? Dar Duhul Lui încă locuiește în cineva chiar dacă este în neveghere, și atunci oare Domnul se va contrazice, în sensul că nu își va lua toți copiii Săi la cer? Oare mântuirea nu este prin har și prezența Duhului în noi nu este dovada că noi beneficiem de acest har minunat? Oare mântuirea ține de norocul ca acea Zi să te prindă într-o stare spirituală bună? Cum am defini această stare spirituală bună?

- Ideea că venirea Sa este precedată de o încercare de foc oferă sens îndemnurilor la veghere. Încercarea va clarifica lucrurile, va realiza o cernere. Cei căldicei vor ceda presiunii și se vor lepăda de Domnul, iar cei în veghere vor rezista și își vor păstra credința. Și ideea nu este doar ca acea zi să te prindă într-o stare spirituală bună ci să trăiești ani de zile în veghere pentru a aduna suficient undelemn în candelă.
- Ideea că încercarea de foc justifică imperativele la veghere este relevantă și pentru cei care nu vor prinde venirea Lui. Fiecare creștin și fiecare generație de credincioși va trece prin încercări de foc similare cu cea de la sfârșit. Aceste încercări pot surveni oricând și adesea au realizat cernere în trupul lui Hristos. Fie că a fost vorba de o prigoană sau de o învățătură mincinoasă, fie că a fost vorba de un război, foamete sau o încercare personală, încercări teribile s-au abătut asupra Bisericii din toate secolele. Cei care nu au adunat cu Domnul și nu au fost în veghere au fost spulberați de ele. La fel cred că va fi și la sfârșit. Vegherea cred că trebuie definită ca un proces, ca un mod de viață și nu ca norocul de a fi în starea spirituală potrivită în momentul revenirii Lui, sau cel al morții. Această interpretare este în armonie cu învățăturile din Matei 24. Mântuitorul le atrage de la început atenția cu privire la lucrurile cu care se vor confrunta ÎNAINTE de venirea Lui: prooroci mincinoși, războaie, foamete, prigoane. Și mesajul este: cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit. Apoi, Mântuitorul construiește tabloul revenirii Lui pornind de la evenimentul dărâmării Ierusalimului în anul 70.d.H. Or, acest eveniment avea să fie un puternic test pentru Biserică. Biserica din Iudeea trebuia să fie în veghere pentru a ști cum să reacționeze în acele perioade foarte grele. Încercarea ce avea să vină motiva la veghere. Este extrem de interesant cum glisează Mântuitorul de la necazul ce va veni peste Ierusalim și Iudeea la venirea Lui. Ni se spune că după acele zile de necaz va veni Fiul Omului pe nori și orice ochi Îl va vedea. Dar ce să însemne acest lucru? Sunt mai multe posibile interpretări:
 - a) Venirea Fiului Omului din text nu se referă la a doua venire, ci la venirea Domnului să judece Ierusalimul

- b) Căderea Ierusalimului ar fi singurul eveniment care trebuia să se întâmple înainte de revenirea Lui; după acest eveniment venirea Sa este iminentă și nu poate fi prezisă de nimic, poate fi oricând. Ea nu putea avea loc înainte de dărâmarea Ierusalimului dar după anul 70 poate avea loc oricând. Pentru că nu se știa cât de lungă va fi această perioadă Mântuitorul poate glisa și să spună: după acele zile de necaz Fiul Omului este chiar la uși!
- c) Căderea Ierusalimului prefigurează încercarea de foc a Bisericii din perioada lui Anticrist după care Fiul Omului chiar va reveni pe nori. Mântuitorul folosește tiparul profețiilor vechi-testamentare când un viitor îndepărtat era anunțat DUPĂ un eveniment istoric imediat. Dar de fapt acel eveniment istoric imediat prefigura un eveniment istoric mai îndepărtat DUPĂ care cu adevărat avea să se împlinească în mod plener profeția.
- d) Mântuitorul folosește tiparul profețiilor vechi-testamentare descris la punctul d. Dar căderea Ierusalimului din anul 70 prefigurează căderea Ierusalimului din perioada lui Anticrist după care Domnul chiar va reveni!

Prima interpretare cred că forțează în mod evident textul doar pentru a soluționa problema ridicată de această profeție. A doua interpretare pare a fi același lucru ca și prima. Interpretările b) și c) au punctul forte de a respecta cu tiparul profețiilor vechi-testamentare. Și trebuie să menționez că interpretarea d) este cea care respectă cu cea mai mare strictețe acest tipar. Și în același timp se armonizează cu anumite profeții din Apocalipsa despre Babilon. Această interpretare este nouă și pentru mine, și mai am nevoie să o analizez. Dar din punct de vedere exegetic ea pare să respecte cel mai bine principiile de interpretare a profețiilor pe care autorii nou testamenatri le folosesc pentru a înțelege profețiile vechi-testamentare.

Indiferent de interpretarea pentru care optăm trebuie să ne punem întrebarea: de ce Mântuitorul ne vorbește despre veghere și așteptarea revenirii Sale în contextul profețiilor despre dărâmarea Ierusalimului? Ideea de încercare care ne motivează la veghere ar putea fi un răspuns.

Pavel folosește cu privire la cei necredincioși expresia: Când vor zice pace și liniște! Folosirea acestei expresii nu exclude posibilitatea derulării unor cataclisme și evenimente istorice deosebite înainte de a doua venire a Domnului. Poți spune Pace și liniște în ciuda evenimentelor care prevestesc venirea Domnului. Să ne aducem aminte de împietrirea inimii lui Faraon care după încetarea fiecărei urgii, când dădea de pace și liniște, refuza să își împlinească cuvântul dat și iar se împotriva poruncii lui Dumnezeu primită prin Moise. În 2 Tes cap.2 Pavel menționează că Însuși Domnul va trimite în ultimele zile un duh de amăgire ca să creadă o minciună. Deci ideea de liniște și pace poate izvorî din împietrirea inimii lor și minciuna pe care o vor crede și nu înseamnă neapărat că în lume nu vor fi evenimente deosebite și cataclismele descrise de cartea Apocalipsei. Ba mai mult, cartea Apocalipsei ne vorbește de un astfel de moment când lumea se va bucura și va zice: pace și liniște! Momentul este descris în Apoc.11. Cei doi prooroci vor chinui pământul cu urgiile lor. Dar fiara care se ridică din Adânc îi va omorî și trupurile lor vor sta întinse în piața cetății celei

mari, unde a fost răstignit și Domnul lor. Iată cum descrie Apocalipsa 11:9-10 reacția oamenilor:

- Și oameni din orice norod, din orice seminție, de orice limbă și de orice neam, vor sta trei zile și jumătate și vor privi trupurile lor moarte și nu vor da voie ca trupurile lor moarte să fie pusă în mormânt. Și locuitorii de pe pământ se vor bucura și se vor veseli de ei; și își vor trimite daruri unii altora pentru că acești doi prooroci chinuseră pe locuitorii pământului.

Și apoi Apoc.11 prezintă momentul revenirii Domnului. Deci în Apoc.11 Domnul revine într-un moment în care lumea se bucură de biruința fiarei asupra celor 2 prooroci care constituie o ultimă redută în fața stăpânirii fiarei și speră în sfârșit la pace și liniște și la faptul că urgiile au încetat! Da, lumea va fi oarbă și împietrită și nu va lua aminte la semnele premergătoare venirii Domnului. Dar cei credincioși vor putea ști că Fiul Omului este chiar la ușă. Oare nu așa a fost și în zilele lui Noe? Lumea nu a știut nimic și nu a luat aminte la semnul înălțat de Noe prin construirea corăbiei. Dar Noe știa că potopul este aproape! El poate nu știa ziua exactă, dar știa că judecata și mântuirea sunt la ușă, gata să vină!

Chiar și în 1 Tes.cap.5 Pavel creionează această diferență între cei credincioși și cei necredincioși. Ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea, dar voi fraților nu sunteți în întuneric pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț. Ziua aceea nu îi va prinde pe cei credincioși ca un hoț din măcar două motive:

- Fiind în Domnul, ziua aceea nu va însemna pentru ei judecată, ci mântuire.
- Fiind în lumină, vor deosebi semnele premergătoare venirii Domnului și vor ști că Fiul omului este chiar la ușă.

Pavel îi îndeamnă pe Tesaloniceni la veghere. Ei erau fii ai zilei, și ai luminii. Ei cunoșteau adevărul și știau și cum trebuie să trăiască pentru ca ziua aceea să nu îi prindă ca un hoț. Pavel însă pune în calcul și posibilitatea ca un fiu al zilei să aleagă să doarmă ca cei din întuneric. Și cel ce este în lumină poate fi cuprins de somnul întunericului. Somnul este semnul apartenenței la lumea nopții și a întunericului. Vegherea este semnul apartenenței la lumea luminii și a zilei. Apartenența la lumea luminii ne oferă o altă perspectivă față de ziua Domnului dar și ne motivează la veghere permanentă. Statutul de fiu al luminii ne responsabilizează să veghem și nu înseamnă că ne putem culca pe o ureche. Accesul la adevăr ne responsabilizează să fim treji și nu să dormim. Dacă însă alegem să dormim suntem pe drumul în care renunțăm la identitatea de fii ai luminii pentru a deveni fiii ai întunericului. Statutul de fiu al luminii ne oferă posibilitatea vegherii, iar vegherea păstrează acest statut minunat. Este bine ca Biserica să înțeleagă aceste adevăruri și să nu repete greșeala lui Israel care a făcut din statutul de poporul ales temelie siguranței sale spirituale: noi suntem fiii lui Avraam! Statutul de copil al lui Dumnezeu ne împuternicește și responsabilizează pentru un anumit mod de viață. Acel mod de viață este cheia siguranței noastre și nu statutul pe care îl putem pierde prin necredință și neascultare.

Pentru Pavel a fi în veghere nu înseamnă a cerceta vremurile și soroacele, ci a trăi în credință, dragoste și nădejde:

- Să ne îmbrăcăm cu platoșa credinței și a dragostei și să avem drept coif nădejdea mântuirii.

Pavel înțelege prin veghere o îmbrăcare continuă și din ce în ce mai profundă cu cele trei elemente care definesc esența trăirii creștine. A fi în veghere înseamnă un proces, o luptă zilnică, o alegere permanentă de a trăi în credință, dragoste și nădejde. Această alegere trebuie reînnoită în fiecare zi. Dar nu doar atât. În lumina epistolei înțelegem că a fi în veghere înseamnă și o creștere permanentă în credință, dragoste și nădejde! Aceste trei elemente le găsim și în primele capitole, și în 1 Cor.13, și în alte locuri din Noul Testament. Ele reprezintă elementele cheie ale trăirii creștine. Totul începe cu a crede Cuvântul lui Dumnezeu. Credința autentică lucrează dragoste. Rosta credinței adevărate este iubirea, căci Cel ce crede în Cel care ne-a iubit mai întâi iubește și el la rândul său.

Nădejdea are în vedere dimensiunea viitoare a credinței. Noi credem în Domnul Isus, trăim în dragoste și așteptăm revenirea Sa! Dintre cele trei elemente, Pavel dezvoltă în acest context doar elementul nădejzii. Nădejdea mântuirii este un coif care ne păzește mintea de atacurile celui rău. Cel rău vrea să ne îndoim de certitudinea mântuirii noastre pentru a ne pierde din curaj și putere, pentru a fi paralizați de nesiguranță și deznădejde. Și acest lucru a și început să facă în rândul tesalonicenilor aruncând în umbră soarta celor care adorm în Domnul. Pavel vrea să îi încredințeze de siguranța mântuirii viitoare. Există siguranță atât pentru cei care dorm în Domnul, cât și pentru cei care vor prinde în viață revenirea Domnului. În 4:13-18 Pavel insistă pe certitudinea mântuirii celor care dorm în Domnul, iar în 5:1-10 Pavel pare să insiste pe certitudinea mântuirii celor care vor prinde revenirea Domnului.

Într-adevăr, ziua Domnului este ca un hoț doar pentru fiii întunericului. Ea înseamnă judecată pentru cei din lume, și este un motiv de groază doar pentru cei care nu veghează. Pavel nu le oferă o siguranță ieftină și lipsită de responsabilitate. Certitudinea este pentru fiii luminii care trăiesc o viață de veghere. Siguranța mântuirii nu este oferită în nici un caz credincioșilor care aleg calea nevegheții și somnului acestei lumi. Pavel încheie acest pasaj cu imaginea coifului nădejzii mântuirii. De fapt, scopul principal al acestui pasaj a fost ca ei să își pună coiful nădejzii mântuirii și să nu se lase întristați de minciunile celui rău. Pavel explică de ce putem vorbi de o nădejde a mântuirii:

- FIINDCĂ Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânia, ci ca să căpătăm mântuirea prin Domnul Isus Hristos, care a murit pentru noi, pentru ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El.

Putem să ne bucurăm de nădejdea mântuirii din pricina vocii lui Dumnezeu care ne-a rânduit la mântuire. Domnul VREA să ne mântuiască! Aceasta este dorința Sa, intenția Sa, planul Său cu noi, voia Sa! El ne-a rânduit la mântuire, ne-a creat pentru aceasta și a plănit aceasta chiar înainte de facerea lumii. Prețul și garanția acestei mântuirii este însăși moartea Fiului Său! Nu doar că a dorit să ne mântuiască, dar pentru a ne mântui a jertfit pe singurul Său Fiul de dragul nostru! Iată ce spune Pavel în Romani cu privire la această certitudine a mântuirii:

- Deci ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este cu noi, cine va fi împotriva noastră? El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile? (Rom.8:31-32)

Resursa tesalonicenilor era ancorarea în slava viitoare. Dar această resursă este operantă doar dacă vorbim despre siguranța mântuirii pentru cei care sunt Hristos. Viitorul plin de slavă îți poate da putere doar dacă știi sigur că acesta este al tău! Pavel contruiește pe scurt o teologie a siguranței mântuirii care este valabilă atât pentru cei care mor în Domnul, cât și pentru cei care trăiesc în Domnul. Fie că dormim, fie că veghem, suntem răduiți la mântuire. Dar cum spuneam și mai devreme nu este vorba de o siguranță ieftină. Siguranța este pentru cei care mor *în Hristos*, și pentru cei care *veghează*. Chiar dacă Pavel știe că cei care mai erau încă în viață aveau să mai treacă prin mari încercări, el le promite și lor siguranța mântuirii, dar cu o condiție: condiția vegherii permanente. Cel care trăiește în veghere și este mereu în creștere va birui toate atacurile celui rău și va sta în picioare în ziua Fiului Omului. Aceasta nu înseamnă că va trăi o viață perfectă, dar înseamnă că va ști să se ridice atunci când este căzut, va ști să își ceară iertare când cel rău îl va amăgi, va ști să învețe prin Hristos să nu mai repete greșelile și să trăiască în neprihănire.

Sfaturi practice (5:13-28)

În ultima secțiune a epistolei descoperim o serie de sfaturi practice adresate tesalonicenilor. În secțiunea 4:1-12 Pavel le-a dat un îndemn general la dragoste și sfințire. În ultima secțiune sfaturile sunt concrete, punctuale.

Primul îndemn are în vedere raportarea la prezbiteri. Pavel îi cheamă pe tesaloniceni să respecte și să prețuiască foarte mult în dragoste pe cei care îi cârmuiau în Domnul. Biserica din Tesalonic era o Biserică tânără. Cu toate acestea ea avea prezbiteri. Din cartea Faptelor Apostolilor știm că Pavel așeza prezbiteri chiar în Bisericile tinere. Rânduiala prezbiterilor este esențială pentru comunitatea Bisericii. Hristos Își cârmuiește Biserica prin intermediul prezbiterilor. Aceștia sunt chemați să păzească turma, să o hrănească și să o cârmuiască în Domnul. Prezbiterii sunt chemați să asculte vocea marelui Păstor, să înțeleagă voia lui Dumnezeu cu privire la biserica pe care o slujesc și să transmită mai departe această voce comunității. Prezbiterii trebuie să se smerească și să descopere bătăliile lui Hristos la care biserica lor este chemată să participe. În Biserica din Tesalonic majoritatea aveau aceeași vârstă spirituală iar prezbiterii erau și ei foarte tineri în credință. Și nu doar atât, dar tesalonicenii aveau proaspăt în minte modelul lui Pavel. În mod cert, prezbiterii lor erau foarte departe de înălțimea spirituală a celui care i-a născut în credință. Apoi, prezbiterii nu au știut probabil cum să clarifice problema teologică a celor adormiți în Domnul, și tot Pavel a fost cel care a adus lumina. Deci, iată că tesalonicenii aveau suficiente motive să nu își respecte prezbiterii și să le spună:

- Voi sunteți începători ca și noi!
- Voi nu vă puteți compara cu Pavel, el este tatăl nostru!

- Voi nu ați știut să clarificați problema cu soarta celor adormiți în Domnul, deci de ce să ascultăm de voi?

Poate nu este întâmplător faptul că Pavel le dă acest îndemn imediat după ce clarifică teologia despre revenirea Domnului. Poate chiar unii dintre prezbiteri au susținut că cei adormiți în Domnul sunt de fapt pierduți. Cu toate acestea, Pavel le cere să își respecte prezbiterii, să îi privească bine și să îi prețuiască foarte mult în dragoste. Pavel nu le cere să își idolatrizeze prezbiterii, să îi considere infailibili sau să îi transforme în mediatori între ei și Dumnezeu. Dar le cere să îi prețuiască, să îi respecte, să îi asculte și să îi iubească. Motivul este următorul: din pricina lucrării lor. Pavel îi vede pe prezbiteri ca cei care:

- Se ostenesc între voi,
- Vă cârmuiesc în Domnul și
- Vă sfătuiesc (sau muștră după alte traduceri).

Pavel vrea să le deschidă mintea să înțeleagă că prezbiterii împlinesc o slujbă dificilă pentru binele comunității. Biserica nu poate trăi în neorânduială, în dezorganizare, în haos. Domnul este un Dumnezeu al rânduiei. El a rânduit ca Biserica să aibă niște autorități care să o cârmuiesc în voia Sa. Prezbiterii sunt astfel în linia întâi a războiului spiritual, sunt cei chemați să păzească turma și să îi dea direcția. Această slujbă este, în primul rând, o slujbă care ostenește. Pavel știa că nu este ușor să fii în linia întâi. El știa că acolo ești ținta războiului spiritual. El mai știe că privegherea sufletelor nu este un lucru ușor. Oamenii se întorc la Domnul din iadul acestei lumi și se întorc plini de boli. Aceste boli trebuie tratate, iar cei bolnavi nu tot timpul sunt încântați de tratament. Oile mai și mușcă, mai și reacționează, mai și vociferează. Și bineînțeles că primul vinovat este liderul sau prezbiterul.

A fi prezbiter este un loc de cinste, dar nu înseamnă a ocupa o poziție confortabilă. Înseamnă a îmbrățișa o slujire care ostenește. Adesea e vorba de timp mai mult investit în slujire, adesea este vorba de provocările care vin din partea membrilor comunității. Esența slujbei de prezbiter este cârmuirea Bisericii în Domnul. Cum spuneam, prezbiterii trebuie să cârmuiesc Biserica spre împlinirea voinții lui Dumnezeu. Și prin voia lui Dumnezeu înțelegem atât voia Sa generală valabilă la toți credincioșii, cât și voia Sa specifică pentru fiecare Biserică în parte. Prezbiterii sunt chemați să croiască cărări drepte, să fie modele în ce privește trăirea creștină, să calce pe urmele lui Hristos. Cârmuirea trebuie să fie în Domnul. Biserica este chemată să asculte de prezbiteri în anumite limite. Dacă prezbiterii o cheamă spre domenii care nu plac Domnului, atunci ea trebuie să reacționeze și să asculte mai mult de Domnul decât de oameni. Spuneam că prezbiterii sunt modele. Dar nu modele pasive, ci au un anumit mod de trăire. Ei sunt modele active. Ei sunt cei care sfătuiesc și muștră pe cei din comunitate. Ei calcă pe urmele lui Hristos, dar și îndeamnă pe ceilalți să o facă. Pentru aceasta stau de vorbă cu ei, îi sfătuiesc și îi și muștră. Este interesant cum sună pasajul în limba engleză: să priviți bine pe cei care.... *vă muștră*, să îi prețuiți foarte mult în dragoste pentru că...*vă muștră*. Nu este confortabil să muștri, de aceea nu este confortabil să fii prezbiter. În fișa postului unui prezbiter este inclusă și muștrarea. Acesta trebuie să atragă

atenția și să mustre pe cei care se abat de la adevăr. Pavel îi cheamă la maturitate atât pe prezbiteri, cât și pe celelalte mădulare ale Bisericii. Primii sunt chemați să mustre, iar ceilalți să aprecieze pe cei care îi muștră. A muștra nu este un lucru ușor. Dacă înțelegi acest lucru vei aprecia pe cei care te-au iubit suficient de mult pentru a te muștra și a-ți atrage atenția cu privire la greșelile în care persisti. Fiecare avem greșelile noastre, obiceiurile noastre păcătoase. Și nu totdeauna le conștientizăm. Uneori s-au înscris atât de mult în noi, încât ni se par așa de normale. Dar comunitatea ne poate salva. Prezbiterii ne pot salva. Ei au primit autoritatea și responsabilitatea să ne mustre.

Pavel așteaptă trei lucruri de la Biserică față de prezbiteri:

- Să îi priviți bine
- Să îi prețuiți
- În dragoste

Cel rău se luptă din răspuțeri pentru ca prezbiterii să nu fie priviți bine, să nu fie respectați de comunitate. El știe că relația prezbiteri-comunitate este esențială pentru binele spiritual al unei Biserici. Dacă lovește în această relație toată lumea are de suferit și se blochează procesul creșterii spirituale pentru întreaga comunitate. Pavel nu le cere Bisericii să îi respecte pe prezbiteri dacă aceștia sunt perfecți. Nici un prezbiter nu este perfect. El este un om cuprins de aceleași slăbiciuni ca orice om și se află pe același drum al sfințirii și creșterii spirituale. Cu toate acestea, ei trebuie respectați din pricina poziției în care sunt. Dacă sunt prezbiteri care trăiesc în păcat și încep să dea învățătură eretică, atunci Biserica poate renunța la slujirea lor, sau membrii vii ai acelei Biserici au dreptul să plece dacă timpul trece și lucrurile nu se schimbă. Cel rău vrea ca Biserica să nu privească bine pe prezbiteri. El va specula la maxim imperfecțiunile și greșelile reale ale prezbiterilor, predispoziția oamenilor spre scenarii, bârfă și denigrare. El va încerca să închidă mințile credincioșilor ca aceștia să nu înțeleagă sacrificiul și luptele pe care le presupune funcția de prezbiter. Cel rău se va lupta ca prezbiterii să nu fie priviți bine, să nu fie prețuiți pentru ce fac și să nu fie iubiți. Astfel, Biserica nu va avea urechea receptivă la glasul Domnului prin prezbiteri, iar prezbiterii se vor descuraja și se vor întrista. Cel rău va avea de câștigat și toată Biserica de pierdut. Prezbiterii nu trebuie doar respectați, ci și iubiți. Ei sunt în cele din urmă niște frați în Domnul, cu slăbiciunile și luptele lor. Și ei au nevoie de *agape* - de dragoste necondiționată, de apreciere, de îngăduință, de iertare, de încurajare.

Dar nu doar prezbiterii sunt chemați la slujba vegherii și slujirii, ci întreaga comunitate. V.14 este adresat întregii comunități. Toți trebuie să muștrăm, să îmbărbătam, să sprijinim, să fim răbdători cu toți. Tesalonicenii erau îndemnați să mustre pe cei care trăiau în neorânduială. Am comentat deja acest aspect. Din pricina lenii și unei înțelegeri greșite a așteptării Domnului, unii creștini din Tesalonic, se pare că, au lăsat mai moale cu munca și cu îndeplinirea responsabilităților casnice, etc. Pavel nu este de acord cu această perspectivă. Deși Domnul vine, deși totul este deșertăciune și totul va arde, noi suntem chemați pe acest

pământ să fim oameni, să ne împlinim responsabilitățile, să Îl reprezentăm pe Domnul prin tot ce facem. Cartea Ecleziastul ne învață că, deși totul este deșertăciune, Domnul se bucură când noi mâncăm și bem și găsește plăcere în lucrul acesta. Cu atât mai mult când facem ceva util cu mâinile noastre. De aceea Solomon ne îndeamnă:

- Tot ce găsește mâna ta să facă, fă cu toată puterea! (Ecl.9:10a)

În Proverbe, Solomon laudă hărnicia și ne spune că cel iscusit în lucrul său poate fi pus alături de împărați. În alte epistole ne îndeamnă ca tot ce facem, să facem ca pentru Domnul și să fim o bună mărturie la locul de muncă. Noi nu slujim șefului, serviciului sau banilor. Noi slujim Domnului Hristos. Noi trebuie să ne îndeplinim responsabilitățile înaintea Lui și de dragul Lui, ca și cum El ne-a poruncit să facem acele lucruri. Și dacă facem așa, vom lucra cu putere pentru mântuirea oamenilor și vom primi o mare răsplătire eternă. Pavel știa că cei necredincioși îi vor acuza pe cei credincioși că sunt niste visători, iresponsabili, și ruși de realitate. Dar nu este așa. Credinciosul este un om al veacului său. El este un agent activ al schimbării în societatea în care trăiește. El este conectat la realitate și își îndeplinește cu responsabilitate sarcinile. El este preocupat de nevoile celor din jur, și cât ține de el, se luptă pentru a face lumea un loc mai bun. Nu este un naiv și nu face din aceasta ținta alergării sale, dar TOT ce face, face ca pentru Domnul. Dacă face o casă, o face ca și cum Domnul ar trebui să locuiască în ea, dacă face un raport, îl face ca și cum Domnul ar trebui să îl citească, dacă spală o mașină, o spală ca și cum Domnul ar trebui să o conducă apoi... Bineînțeles, toate acestea în limita timpului disponibil pentru fiecare sarcină. În cartea Fapte, după ce Pavel este acuzat că este nebun, în capitolul imediat următor (cap.27), Luca ne descrie cum s-a comportat Pavel pe corabie în drumul lui spre Roma. Deși avea promisiunea din partea Domnului că va ajunge cu bine, el face tot ce ține de el pentru a preveni intrarea corăbiei într-o zonă periculoasă și pentru a scăpa cu viață apoi. El este mai responsabil și mai ancorat în realitate decât tot echipajul necredincios. Un creștin care trăiește în neorânduială se abate de la Domnul. Tot ce face trebuie să facă cu adevărat ca pentru Domnul, cu bucurie și conștiințiozitate. Aceasta este o luptă de fiecare zi și de o viață pentru cei din câmpul muncii. Plictiseala, rutina, lipsa de bucurie, delăsarea, sentimentul de inutilitate îl vor urmări adesea pe cel ce muncește. Este o luptă de fiecare zi, ca pe tot ce pune mâna, să facă cu toată puterea!

Unii credincioși au nevoie să fie muștrați, alții să fie îmbărbătați, alții să fie sprijiniți. Tealonicenii care aveau nevoie să fie muștrați erau cei care trăiau în neorânduială. Dar cine avea nevoie să fie încurajat? Mai întâi cei care se întristau pentru cei care adormiseră în Domnul. Apoi, cei care au obosit în slujire sau în fața încercărilor. Poate cei care erau deznădăjduiți de ei înșiși și de repetatele înfrângeri în luptă cu firea pământească. Cine nu ajunge să se lupte cu deznădejdea dintr-un motiv sau altul? Frații ne pot încuraja. Pe ei i-a ales Domnul să fie vasele prin care El ne poate îmbărbăta inima. Un cuvânt bun, un zâmbet, un sfat înviorător din Scriptură, o îmbrățișare sunt atât de importante în momentele de deznădejde. Cei slabi au nevoie să fie sprijiniți. Au nevoie de mai multă atenție și de mai multă slujire. Cei slabi sunt cei slabi în credință, cei cu cunoștințe puține, cei robiți de boli

spirituale, cei care nu au învățat încă să se lupte cu firea pământească. Ei au nevoie să fie sprijiniți pe termen lung.

Cele trei sfaturi comentate mai sus sunt încadrate între alte două îndemnuri:

- Trăiți în pace între voi
- Fiți răbdători cu toți.

Pacea și răbdarea sunt două ingrediente obligatorii în relațiile din trupul lui Hristos. În Efeseni cap.2, Pavel ne spune că Fiul a murit pentru ca noi să fim una, iar în Ioan 17, înainte de răstignire, în ultima Sa rugăciune (consemnată) pentru Biserică, Fiul se roagă pentru unitatea Bisericii. Pentru a putea trăi în unitate, trebuie să căutăm pacea în relațiile dintre noi, și să fim răbdători cu toți. Există pace între două persoane atunci când nici una din părți nu are de ridicat vreo piatră, nu are reproș, judecată, învidie, dușmănie, antipatie împotriva celeilalte. Cei doi pot coopera, pot conlucra, pot sluji împreună pentru cauza lui Hristos. Dar pentru că suntem cu toții imperfecti avem nevoie de multă răbdare unii cu alții. Să nu ne așteptăm că frații vor primi mereu cu brațele deschise muștrările noastre, că vor aprecia mereu îmbărbătările noastre sau sprijinul nostru. Suntem cu toții bolnavi și ne aflăm într-un proces îndelung de vindecare. Avem nevoie de multă răbdare unii cu alții. După cum Hristos are răbdare cu fiecare din noi, la fel fiecare din noi trebuie să aibă răbdare cu frații lui. Fără răbdare nu vom putea trăi în pace, și nu vom putea fi una în Hristos.

Unitatea este un scop atât de important, încât toți suntem chemați să veghem cu privire la unitatea din trupul lui Hristos. În v.15 Pavel îndeamnă întreaga comunitate să ia seama ca NIMENI dintre ei să nu întoarcă altuia rău pentru rău. Pavel știe că frații vor greși, vor face rău. Soluția pentru unitate nu este ca frații să fie perfecți, să nu greșescă niciodată și să nu dea nici un prilej celorlalți pentru ruperea unității. Pavel știe că frații vor greși și că sunt imperfecti. Soluția pentru unitate nu este perfecțiunea în relații, ci harul manifestat în relații. Se va face rău, dar NIMENI să nu întoarcă altuia rău pentru rău. Iertarea și nu perfecțiunea fraților reprezintă cheia unității creștine. Și pentru că ni s-a iertat așa de mult suntem datori să ne iertăm unii pe alții. Relațiile din trupul lui Hristos nu se deosebesc de cele din lume pentru că sunt total lipsite de greșeli, ci prin harul manifestat pentru acoperirea acestor greșeli. Harul este și cel care atrage pe păcătos la Hristos. Iată că imperfectiunea Bisericii nu înseamnă o înfrângere și o compromitere totală a mărturiei, ci un prilej ca să se manifeste harul lui Hristos. Cred că pentru cel păcătos, o comunitate imperfectă unde se manifestă iertarea este mai atractivă decât o comunitate perfectă unde nu este nevoie de manifestarea iertării. În mod cert nu trebuie să păcătuim ca să se înmulțească harul, dar dacă cineva dintre noi a păcătuțit, atunci să manifestăm har. Obiectivul acesta este așa de important încât Pavel cheamă întreaga Biserică să vegheze să nu fie nimeni care să nu manifeste har. Nu doar prezbiterii, ci întreaga

Biserica este chemată să vegheze cu privire la acest lucru. Chiar dacă eu nu sunt implicat în nici un conflict, nu pot sta nepăsător când văd în Biserică un frate care nu iartă. Cel care nu iartă se află într-o situație mai gravă decât cel care greșește. Pavel pune în calcul că vom greși dar nu poate accepta că nu ne vom ierta greșelile unii altora. Bineînțeles că cel care greșește este chemat să își ceară iertare. Dar cheia pare a fi în mâna celui păgubit. De acolo se așteaptă harul reconcilierii. Oare nu așa a fost și la mântuirea noastră? Oare harul nu a curs de la Cel păgubit, și nu oare acest har ne-a topit inima de piatră și ne-a convins să ne cerem iertare? Cel care nu iartă se autoexclue din comunitatea celor răscumparați. Cine nu iartă, nu poate fi iertat. Cine nu iartă este dat pe mâna chinuitorilor.

Pavel în v.12-15 oferă anumite îndemnuri care au în vedere relația dintre frați. Apoi, în v.16-22 el dă tesalonicenilor niște îndemnuri cu privire la trăirea creștină în general. Sunt 7 îndemnuri urmate de urarea din v.23. Sunt îndemnuri simple, dar foarte profunde. Le vom analiza pe rând și apoi vom încerca să descoperim de ce Pavel le așează în această ordine.

- **Bucurați-vă întotdeauna!**

Dominanta vieții creștine trebuie să fie bucuria. Aceasta nu înseamnă că credinciosul nu trece și prin momente grele ca cele din Ghetsimani în care sufletul său este cuprins de o întristare de moarte. Știm că în Împărăția lui Dumnezeu se intră prin multe neazuri. Prin definiție neazul este neaz, și în acele momente sentimentele și emoțiile noastre nu reflectă o explozie de bucurie. Ce are în vedere Pavel când ne dă această poruncă? Nu știu exact, dar aducându-mi aminte de epistola către Filipeni și de alte pasaje ale Scripturii, cred că bucuria nu înseamnă doar emoții și sentimente. De regulă acestea sunt spontane și dacă vin de la sine nu mai este nevoie de imperativul: bucurați-vă întotdeauna! La fel este și cu porunca dragostei. Domnul ne poruncește să iubim. Deci nu este ceva care tot timpul vine de la sine, dintr-o exuberanță a sentimentelor și emoțiilor. Când un vrăjmaș îți face rău, în prima fază inima se umple de un zbucium interior care cere răzbunare. Apoi, fără să ne negăm mânia sau dorința de dreptate, ne aducem aminte că răzbunarea este a Domnului, ne vărsăm inima înaintea Domnului, și ne gândim că și noi am fost iertați, și că porunca Domnului este iubirea vrăjmașului. Ne rugăm pentru aceștia, și încetul cu încetul apar și sentimente de milă și iubire față de vrăjmaș. Dar lupta continuă.

Nu cred că suntem niște roboți care trebuie doar să alegem să acționăm fără ca să nu se întâmple nimic în sfera emoțiilor și sentimentelor. De regulă, sentimentele vor urma alegerile noastre, chiar dacă doar pentru o vreme. Ele fluctuează, dar urmează pe termen scurt acțiunile și alegerile noastre. Cred că la fel este și cu bucuria. Nu vom avea mereu o explozie de sentimente de bucurie în suflet, dar nici nu vom fi doar niște roboți care vom mima bucuria. Vom alege să acționăm în sensul bucuriei iar emoțiile bucuriei vor urma această alegere, ca apoi iar să se diminueze și tot așa. Pavel ne îndeamnă la o bucurie matură, la o bucurie care coexistă cu întristare.

Deși suntem chemați să ne bucurăm întotdeauna, suntem chemați și să plângem cu cei ce plâng și să gemem apăsați în acest trup și să suspinăm după răscumpărarea trupului nostru.

Acest lucru (coexistența bucuriei cu întristarea) este specific Domnului, dar prin Duhul Domnului suntem chemați să îl experimentăm și noi. Cu toate acestea, dominantă vieții creștine trebuie să fie bucuria. Nu găsim nicăieri în Scriptură porunca: întristați-vă întotdeauna! Chiar sănătatea fizică este susținută de bucurie și distrusă de întristare. Acest lucru ne indică faptul că am fost creați să fim bucuroși și nu să fim triști. Miza luptei este de obicei bucuria și nu întristarea, în sensul că mai degrabă tindem să ne lăsăm copleșiți de întristare decât să ne bucurăm întotdeauna. Un alt fapt care demonstrează că bucuria și nu întristarea trebuie să fie dominantă vieții creștine este faptul că această poruncă este reînnoită în contextul încercărilor. Încercările sunt cele care aduc întristare în viața noastră. Scriptura ne îndeamnă ca să privim ca o mare bucurie când trecem prin felurite încercări, ca atunci să laudăm Numele Domnului, ca atunci să mulțumim Domnului. Cu siguranță că este o luptă grea, dar aceasta este chemarea! Pavel le dă tesalonicenilor acest îndemn când ei erau în mijlocul prigoanei. Modelul lui Pavel reflectă același lucru:

- Ca niște necunoscuți, măcar că suntem bine cunoscuți; ca unii care murim și iată că trăim; ca niște pedepsiți, măcar că suntem omorâți; **ca niște întristați și totdeauna suntem veseli**; ca niște săraci, și totuși îmbogățim pe mulți: ca neavând nimic, și totuși stăpânind toate lucrurile. (2 Cor.6:9-10)

De ce bucuria și nu întristarea trebuie să fie dominantă vieții creștine? Simplu! Pentru că motivele de bucurie sunt mult mai multe decât cele de întristare, și pentru că Hristos a câștigat deja biruința la cruce! Pentru că suntem biruitori iar lumea trebuie să afle acest lucru! Și cum îl va afla dacă umblăm tot timpul ca niște întristați? Ce credibilitate are vestea bună pe care o propovăduim dacă dominantă vieții noastre nu este bucuria? Trecutul este alb ca neaua, prezentul plin de putere și viitorul plin de slavă. Motivele de bucurie sunt atât de multe! Principalele motive pe care le înalță Scriptura sunt iertarea păcatelor prin cruce, bucuria părtășiei prezente cu Tatăl prin Duhul și răsplătirile viitoare. Deși aceste trei motive se leagă între ele, slava viitoare este sursa principală a bucuriei, după cum este și elementul central al credinței noastre (vezi Evrei 11). În Romani Pavel ne îndeamnă să ne bucurăm în nădejde! Pentru a putea împlini acest îndemn trebuie să fim ancorați în slava viitoare, să visăm zilnic la restaurarea tuturor lucrurilor, la învierea trupului, la eradicarea răului și la cum va fi când vom șede alături de Domnul pe scaunul Său de domnie! Încă puțină vreme și Domnul va veni! Iată o sursă de bucurie care poate eclipsa orice încercare și orice întristare!

- **Rugați-vă neîncetat!**

Este vorba de o poruncă ce poate fi împlinită. Pavel nu are în vedere doar timpul de rugăciune în cămeruță, dar întreaga zi. Timpul de părtășie cu Domnul ne reîmprospătează relația cu Domnul, iar rugăciunea necurmată ne ține conectați la cer. Domnul vrea o relație permanentă cu noi. Noe umbla cu Dumnezeu. Și noi suntem chemați să umblăm cu Domnul clipă de clipă. Acest lucru înseamnă comunicare permanentă cu El. Înseamnă ca să Îl purtăm în minte mereu, și tot ce facem să facem împreună cu El, înaintea Lui și de dragul Lui. Înseamnă să împărtășim totul cu El și să Îl chemăm în toate activitățile noastre. Înseamnă să Îl purtăm mereu în gând. Când mergem pe stradă, ne putem ruga pentru oamenii cu care ne

întâlnim. Când privim natura, putem lăuda pe Domnul. Când lucrăm la serviciu îi putem cere putere și putem să discutăm totul cu El: Doamne, nu îmi place ce fac... mă cam plictisesc..dă-mi tu putere....Realitățile cu care ne întâlnim le putem interpreta în lumina Cuvântului Lui și putem medita asupra legităților Împărăției oglindite în întâmplările de zi cu zi: niște pescari despărteau peștele bun de cel rău...așa va fi și la judecată Doamne. Pentru a-L păstra pe Domnul în gând mereu, este nevoie de exercițiu. Dar este posibil, și Duhul ne va ajuta în mod creativ și minunat ca să comunicăm în permanență cu Domnul. Dacă nu ne rugăm neâncetat, nu rămânem conectați la cer și praful lumii acesteia se va depune foarte repede peste inimile noastre.

Ne aducem aminte că în cap. 3 Pavel se ruga neccurmat ca să le poată vedea față. În 5.17 este posibil ca Pavel, pe lângă sublinierea importanței legăturii permanente cu Domnul, să îi îndemne în mod specific să se roage necurmat pentru întâlnirea cu Pavel.

- **Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile...**

Pavel le dă acest îndemn unor tesaloniceni prizoniți. Viața creștină este o viață de mulțumire. Pavel nu îi îndeamnă doar să mulțumească pentru iertarea păcatelor, mântuirea și răsplata viitoare, pentru frumusețea lui Dumnezeu, ci îi îndeamnă să mulțumească pentru toate lucrurile. Deci el nu are în vedere doar motivele generale de mulțumire (dragostea lui Dumnezeu, mântuirea dată-n dar...), ci și motivele specifice din viața de zi cu zi: sănătate, pâinea de pe masă, un loc de muncă, dar și pentru boală, lipsuri, și pierderea locului de muncă. El ne spune: pentru **toate lucrurile**. Îndemnul are sens pentru că TOATE lucrurile din viața noastră sunt controlate în amănunt de Tatăl nostru ceresc și sunt menite să lucreze pentru binele nostru. Într-adevăr, toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce Îl iubesc pe Dumnezeu. Nimic nu este întâmplător, nimic nu este fără scop, nimic nu este fără dragoste. Până și firii din cap ne sunt numărați, și nici un fir nu ne va cădea din cap fără voia Tatălui. Cele două vrăbii care sunt cântărite spre vânzare nu au căzut fără voia tatălui. Noi prețuim infinit mai mult decât 2 vrăbii. TOTUL din viața noastră este cântărit în cel mai mic detaliu de un Tată care ne iubește așa de mult și a cărui dragoste eternă a fost dovedită odată și pentru totdeauna când Și-a jertfit singurul lui Fiu de dragul nostru.

Da, trebuie să mulțumim pentru TOATE lucrurile, căci toate lucrurile lucrează cel mai mare BINE în viața noastră. Nu lucrează un mai bine, sau un bine ci cel mai mare bine posibil. Și acest cel mai mare BINE este etern și este minunat, infinit mai mult decât poate concepe imaginația noastră ca fiind **bine** pentru noi. Fiecare zi, fiecare oră, fiecare ceas, fiecare secundă din viața noastră este gândită mai dinainte de întemeierea lumii de către Tatăl nostru ceresc pentru a lucra pentru binele nostru etern. Sănătatea noastră, somnul nostru, locul de muncă, familia și oamenii de lângă noi, vremea de afară, dușmanii, lipsurile și belșugul, încercările și gretutățile, cărțile care ne ajung în mână, consecințele alegerilor noastre greșite, examenele luate și cele picate, succesele noastre și nereușitele noastre, plecarea celor dragi din viața noastră, țara, orașul, poporul nostru, fiecare pierdere, și fiecare

dar, fiecare poruncă din partea Lui și fiecare pedeapsă din partea Domnului, TOTUL lucrează cu putere pentru binele celor ce îl iubesc pe Domnul. De aceea, mulțumiți pentru TOATE lucrurile!

Pentru a sublinia importanța acestui lucru, Pavel adaugă: căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi. Este voia lui Dumnezeu să mulțumim. Lui îi place să Îi mulțumim și vrea acest lucru, căci știe că noi suntem cei câștigați. Când mulțumim Domnului pentru toate lucrurile, Duhul se odihnește peste noi, credința noastră este întărită și vrăjmașii noștri sunt îndepărtați, după cum este scris: Strig: Lăudat să fie Domnul! și sunt izbăvit de vrăjmașii mei! Voia aceasta a lui Dumnezeu este în Hristos Isus. Ea poate fi împlinită doar de cei care sunt în Hristos și doar prin puterea Lui. Ferice de cel care rămâne în Hristos și mulțumește Domnului pentru toate lucrurile. Să medităm din nou la expresia TOATE lucrurile, și să ne cercetăm în fața ei. Pentru ce lucruri nu am mulțumit? Poate am uitat unele, poate pe cele mici, poate anumite încercări din viața noastră....

- **Nu stingeți Duhul!**

Duhul Sfânt, deși este a Treia Persoană a Dumnezeirii, poate fi stins. El este așa de blând și vrea să se manifeste prin oameni în conlucrare cu aceștia. Putem stinge Duhul din noi sau din ceilalți. Duhul vrea să ia anumite inițiative, să facă anumite curățiri, să transmită anumite mesaje, să mustre sau să încurajeze, să călăuzească sau să descopere. Și vrea să facă toate acestea pentru binele nostru. Dar noi Îl putem stinge, bloca, întrista în toate aceste inițiative sfinte. Și o putem face prin neascultare, prin neatenție, prin ignoranță, prin neveghere, prin păcate, prin mândrie. Adesea Duhul ne vorbește prin frați, sau vrea să ia anumite inițiative prin frați. Reacția mea poate stinge Duhul sau Îl poate înflăcăra. Poate un frate are un gând, o interpretare, o părere, o inițiativă în slujire etc. Cum reacționez? Sunt conștient că prin reacția mea aș putea să sting Duhul? Suntem specialiști în a ne informa și descuraja unul pe altul. Dacă suntem însă în veghere ne putem aduce aminte că fratele de lângă noi este timpul Domnul în care locuiește Domnul și că prin el lucrează și vorbește Domnul. Voi fi atent la orice vorbă, inițiativă, mustrare, părere din partea lui, căci ar putea veni direct din partea Domnului!

- **Nu disprețuiți proorociile. Ci cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun.**

A trăi în Biserică înseamnă a fi chemat să ai discernământ. Iată dilema: pe de o parte frații noștri sunt Templul lui Dumnezeu și prin ei Domnul ne poate vorbi oricând. Pe de altă parte ne aflăm în mijlocul unui război spiritual, și prin frații noștri nu vorbește totdeauna Duhul. Mesajele lor nu sunt desăvârșite. Ele pot conține erori. Putem să ne amintim de exemplul lui Petru care după ce prin Duhul mărturisește că Isus este Hristosul, nu după mult timp, prin duhul satanei Îl mustră pe Isus și Îl descurajează să meargă pe calea crucii. Dar dincolo de faptul că prin frații noștri poate vorbi și duhul luminii dar și cel al întunericului, trebuie să acceptăm că suntem cu toții imperfecti și că mesajele noastre conțin erori, exagerări. Chiar atunci când interpretez un text din Scriptură, sunt anumite aspecte pe care le

interpretez corect dar sunt și altele unde intervin exagerările, speculațiile etc. Pavel ne cheamă la echilibru: să nu disprețuim proorociile, dar să cercetăm toate lucrurile și să păstrăm ce este bun.

Cred că Pavel prin termenul de proorocii nu are în vedere doar vise, viziuni care conține mesaje despre viitor, dar și mesajele de zidire sufletească din partea fraților (vezi sensul verbului a prooroci din 1 Cor. Cap.14). De multe ori suntem ispitiți să disprețuim proorociile. Disprețul este atras adesea de vasul prin care este rostit mesajul. Dar Domnul vorbește prin frați imperfecti și adesea ne vorbește prin cei de la care ne-am aștepta mai puțin să ne vorbească. Pavel ne cheamă să fim smeriți și să acceptăm că Domnul ne poate vorbi și prin frații mai slabi. A fi între frați înseamnă a avea inima deschisă. Poate fi vorba de o predică, de o carte, de un vis, de un sfat, de o mustrare. Să nu le disprețuim. Poate nu întreg mesajul profeției va fi adevărat, dar poate o parte din mesaj este corect și este menit să ne vorbească în mod personal din partea Domnului.

A fi cu inima prea deschisă poate fi periculos. Pavel ne cheamă deopotrivă să avem inima deschisă dar să avem și discernământ, ceea ce nu este ușor. Uneori se întâmplă să regretăm că am avut inima deschisă. Am luat prea în serios mustrările sau sfaturile fraților sau predica pastorului și în virtutatea lor am luat decizii greșite sau am făcut sacrificii pe care nu Domnul ni le-a cerut să le facem. Și tendința este să ne închidem, să punem un zid între noi și domeniul proorociilor, și acesta cu scopul de a ne proteja. Dar nu aceasta este soluția. Domnul vorbește adesea prin frați. Pavel ne cheamă să rămânem deschiși între frați și să nu disprețuim proorociile. Dar ne cheamă și la discernământ. El ne îndeamnă să cercetăm, să testăm, să analizăm cu atenție toate lucrurile și să păstrăm ce este bun. Profețiile trebuie testate, cercetate. Uneori nu putem ști de la început dacă o profeție este de la Domnul sau nu. Dar trebuie să o cercetăm, să o testăm și de obicei trecerea timpului clarifică veridicitatea profeției. Nu cred că Domnul ne cere să plasăm de la început fiecare profeție în categoria corectă. Testarea și cercetarea lor presupune timp.

Sunt diferite tipuri de profeții, și aici mă refer în special la profeții care au în vedere viitorul. Unele profeții sunt menite să ne călăuzească spre anumite decizii, altele sunt menite să confirme planul lui Dumnezeu cu viața noastră. Unele profeții ne îndeamnă spre anumite decizii. Altele le recunoaștem ca fiind adevărate pur și simplu după împlinirea lor și au scopul să ne amintească despre suveranitatea lui Dumnezeu în istoria vieții noastre. Profeția despre a 10-a urgie din Egipt i-a călăuzit pe evrei să își ungă cu sânge ușorii ușii. Profețiile despre lucrarea lui Mesia i-au ajutat pe ucenici să Îl recunoască pe Isus ca fiind Mesia și să se închine înaintea atotștiinței și suveranității lui Dumnezeu în istorie. Profețiile amănunțite despre întoarcerea lui Israel din robia Babiloniană prin edictul lui Cir au înălțat suveranitatea lui Dumnezeu în istorie înaintea popoarelor. Am dat exemple de trei tipuri de profeții:

- A) Profeții precise (a 10-a urgie din Egipt) care ne călăuzesc spre decizii concrete în anumite contexte.

- B) Profeții care ne ajută să recunoaștem voia lui Dumnezeu, chemarea lui Dumnezeu către viața noastră (cele privitoare la Mesia și chemarea lui ca fiind din partea Domnului....)
- C) Profeții care ne ajută să recunoaștem suveranitatea și atotștiința unui Dumnezeu minunat care știa în amănunt mai dinainte viitorul.

Profețiile de tip C sunt cel mai ușor de integrat în viața noastră. Pur și simplu le recunoaștem când se împlinesc și spunem: Uau, Cineva știa mai dinainte toate aceste lucruri din viața noastră! Un grup de creștini din România a fost înștiințat prin visul unui frate că Domnul îi va duce într-un loc cu mulți pești. După o vreme comuniștii i-au luat cu forța din locul unde erau și i-au adus într-o altă zonă a țării în condiții grele. Dar acolo erau mulți pești! Acest lucru a fost o încurajare! Domnul a fost Cel care i-a dus acolo cu un scop și El știa mai dinainte ce are să se întâmple în viața lor. Cu adevărat Domnul are istoria vieților noastre în palmele noastre și El controlează totul.

Profețiile de tip A ne îndeamnă la anumite decizii concrete. Un grup de creștini se afla în casă la rugăciune. Deodată un frate s-a sculat și a spus că Domnul l-a înștiințat că trebuie să părăsească acea casă. Au ieșit afară, și nu după puțin timp casa s-a dărâmat.

Profețiile de tip B sunt cred mai complexe și sunt mai greu de integrat în viața noastră. Ele ne ajută să recunoaștem anumite lucruri și apoi, **după recunoașterea lor** să luăm deciziile corecte! Profețiile de tip B au în vedere 2 pași:

- Mai întâi recunoașterea împlinirii lor (de exemplu că Mesia a venit....)
- Și APOI luarea deciziilor corecte ce derivă din împlinirea profețiilor (urmarea lui Mesia...)

Este posibil ca în viața noastră de credință Domnul să opereze cu toate aceste trei tipuri de profeții. Ferice de cine le cercetează și face diferența dintre ele. Ferice de cine are discernământ și deosebește profețiile care vin din partea Domnului. Profețiile de tip B solicită cel mai mult discernământ și îndoiță veghere. Într-un fel ele ne fac vulnerabili, căci ne pun în postura să așteptăm împlinirea lor. Dar această înseamnă că ne aflăm și în pericolul de a interpreta greșit momentul împlinirii lor. Poporul evreu Îl aștepta pe Mesia. Pornind de la acest punct ei au căzut adesea în capcana de a urma un fals Mesia. Dacă nu Îl așteptau pe Mesia, nici nu ar fi urmat un fals Mesia. Așteptarea împlinirii unei profeții te așează într-o poziție în care ești vulnerabil, în care poți greși în ce privește recunoașterea împlinirii profeției. Soluția nu este însă să nu mai aștepti. Poziția de vulnerabilitate ne întărește dependența de Domnul și ne motivează să fim mereu în veghere. Domnul a dorit ca poporul Lui să Îl aștepte pe Mesia. Domnul știa că Mesia poate fi recunoscut prin profețiile din vechime. El mai știa că profețiile din vechime conțin suficiente informații pentru a-l ajuta pe Israel să identifice pe cei care sunt hristoși mincinoși.

Așteptarea revenirii Domnului ne așează într-o poziție de vulnerabilitate. Cel rău poate specula această așteptare și să ne amăgească în diferite moduri. În 2 Tesaloniceni descoperim că tesalonicenii credeau că ziua Domnului a și venit. Au interpretat greșit evenimentele istorice în virtutea așteptării revenirii Domnului. Mulți creștini din istorie au comis o eroare similară și au crezut că perioada sfârșitului se împlinește în timpul vieții lor. A urmat cu siguranță dezamăgirea. Anticrist va intra în Templul lui Dumnezeu dându-se drept Dumnezeu. Dacă el are ca și scop amăgirea Bisericii și dacă el va simula revenirea Domnului, atunci cu atât mai mult așteptarea revenirii Domnului ne face vulnerabili. Cel care nu așteaptă revenirea Domnului pare a fi mai în siguranță. El mai degrabă nu va ajunge să creadă că ziua Domnului a și venit chiar, căci nu așteaptă așa ceva. Dar din nou, soluția nu este să părăsim atitudinea de așteptare care ne face vulnerabili. Trebuie să păstrăm această așteptare, dar să o acompaniem cu discernământ și îndoită veghere. Cu cât dorești mai intens revenirea Domnului cu atât pari a fi mai vulnerabil; căci dorind mai mult, ești mai predispus să interpretezi greșit evenimentele istorice și să spui: gata, Domnul vine!

Dorința intensă ne predispune adesea la compromisuri în ce privește rațiunea. Doriind foarte mult împlinirea unui lucru, suntem mai predispuși să nu mai fim atât de riguroși cu interpretarea corectă a profețiilor. Dar profețiile despre a doua venire conțin suficiente informații pentru a ne păzi de capcana interpretărilor greșite. Dacă trăim în curăție și în veghere, și dacă studiem cu atenție profețiile vom fi călăuziți de Domnul și nu vom cădea în capcanele celui rău. Profețiile de tip B au un rol fundamental pentru creșterea noastră în maturitate. Ele ne fac vulnerabili și astfel ne constrâng să fim dependenți de Domnul și să creștem în capacitatea de a discerne. Noi fugim de zonele de vulnerabilitate. Dar Domnul ne constrânge să rămânem în ele. Domnul nu se teme. El știe că uneori vom greși, dar mai știe că ne va ierta și ne va ajuta să nu mai repetăm greșelile. El știe că putem învăța enorm din greșeli, și că acceptând zona de vulnerabilitate vom deveni mai dependenți de el și vom trăi în permanentă veghere.

Viața ar putea fi mai ușoară fără profețiile de tip C. Cu toate acestea, binecuvântat fie Domnul pentru aceste profeții. Noi avem impresia că suntem în siguranță când nu ne simțim vulnerabili. Dar de fapt atunci putem fi într-un pericol și mai mare: în pericolul de a ne mândri și de a fi mai puțin dependenți de Domnul. Dar când ne simțim vulnerabili, atunci strigăm cu disperare către Domnul, și de fapt atunci suntem cu adevărat în siguranță. Invulnerabilitatea este o iluzie. Noi suntem mereu vulnerabili, fie că simțim sau nu acest lucru. Ferice de noi când simțim acest lucru, căi atunci îl putem recunoaște mai ușor și putem evita păcatul mândriei și al atotsuficienței.

- **Feriți-vă de orice se pare rău.**

Pavel îi îndeamnă pe tesaloniceni la echilibru. El le dă două îndemnuri care au în vedere ideea de deschidere (nu stingeți Duhul și nu disprețuiți proorociile), după care scrie îndemnuri referitoare la prudență și discernământ (cercetați toate lucrurile, păstrați ce este bun, feriți-vă de ce se pare rău.). Unele traduceri propun varianta: feriți-vă de ce este rău. Cred că ambele variante ne comunică ceva important. Să te ferești de ce este rău. Dumnezeu nu Se

contrazice. El nu poate rosti profeții sau mesaje care te îndeamnă la rău, la idolatrie, la încălcarea poruncii Sale. De aceea, ferește-te de orice este rău, imoral, păcătos. Dacă mesajul ne îndeamnă la compromis, noi trebuie să dăm un pas înapoi și să nu mai fim deschiși față de el. Nu are importanță cine rostește profeția/mesajul, câte semne o însoțesc sau nu. Dacă este ceva rău, trebuie să ne ferim. Dacă este vorba despre un lucru despre care Domnul a spus deja foarte clar NU!, nu ne putem aștepta ca acum Domnul să zică DA!. NU-ul lui Dumnezeu este NU!, și Da-ul Său este DA!

Dar să ne ferim și de ce pare a fi rău. Uneori nu putem fi siguri de la început. Dar dacă ni se pare rău, să ne ferim. Aceasta nu înseamnă să rămânem copii la minte, să nu creștem în discernământ și să ne ferim de orice ni se pare rău. Acesta nu este singurul lucru pe care Pavel îl aduce în discuție în acest pasaj. Tot el ne îndeamnă să nu disprețuim profețiile și să cercetăm toate lucrurile. Dar dacă creștem în discernământ atunci cu atât mai mult să ne ferim de ce ni se pare rău. Dacă ne lăsăm modelați de Duhul Domnului, ni se va dezvolta senzorul de a deosebi vocea Domnului și voia Lui, vocea celui rău și capcanele sale. Acest senzor va deveni din ce în ce mai performant și va recunoaște din ce în ce mai repede sursa mesajelor primite de sufletul nostru. Și atunci vom sesiza anumite indicii ale răului înainte de a ne clarifica în întregime situația. Ideea este: dacă apar astfel de indicii, să fim prudenți și să ne ferim. Să stăm departe și să analizăm de departe. Deși anumite capcane ale celui rău nu pot fi deosebite cu claritate decât în timp, totuși Domnul poate lăsa anumite indicii care să ne cheme de la început la prudență și vigilență. Dar aceasta doar dacă ne lăsăm călăuziți de principiul: feriți-vă de tot ce vi se pare rău.

Pavel își încheie epistola cu un minunat îndemn și cu înălțarea credincioșiei lui Dumnezeu. El le urează ca Dumnezeu păcii să îi sfințească El însuși pe deplin. În cap.3 el le-a urat ca Însuși Domnul să netezească drumul lor către ei și ca acesta să îi facă să crească tot mai mult în dragoste. Nu cred că este întâmplător faptul că Pavel folosește expresia Dumnezeu *păcii*. În 5:9 el a accentuat că Domnul nu i-a rânduie la mânie. Domnul este un Domn al păcii care caută pacea cu toate făpturile create de El, Și pentru a aduce pace între El și oameni a fost gata să Își jertfească Unicul Fiu. Domnul vrea să aducă pacea Sa în inimile oamenilor. Domnul nu este un Domn al mâniei ci un Domn al păcii. Ceea ce Îl caracterizează mai întâi este pacea și apoi mânia. Acest lucru era încurajator pentru tesaloniceni care la un moment dat se întristaseră cu privire la soarta celor adormiți. Domnul păcii era de partea lor. El vrea să îi sfințească și să îi mântuiască până la sfârșit.

Este interesantă formularea: *El însuși*. O formulare similară o găsim în 3:12: *Însuși* Dumnezeu... Dar oare toate nu vin de la Domnul? Oare sfințirea și netezirea drumului lui Pavel către tesaloniceni, și toată creșterea spirituală a Bisericii sale nu este operată de Tatăl? Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile. Unul seamnă, unul udă, dar Dumnezeu face să crească. Dacă toate vin de la Tatăl, oare de ce folosește Pavel expresia: *Dumnezeu Însuși*. Poate imaginile din Vechiul Testament ne pot ajuta. Domnul lucrează adesea prin diferite vase: prin oameni, îngeri, elemente din creație etc. Dar pot fi situații când El operează direct, fără vase intermediare. Domnul putea da cele 10 porunci doar lui Moise, dar El a dorit ca să

le rostească direct în auzul poporului. Domnul poate trimite mesajul Său printr-un înger (de exemplu prin îngerul Gavril din Daniel cap.9) sau prin Însuși Fiul Său, care este Una cu Sine (de exemplu Daniel cap.10). Atunci când Dumnezeu operează direct prin Fiul Său, fără alți intermediari, ni se sugerează o importanță deosebită a acelei acțiuni. Însuși Domnul S-a ridicat de pe scaunul Său de domnie și a intrat în acțiune! Oare Pavel are în vedere acest lucru când rostește expresia **Dumnezeu Însuși**?

Pavel le urează protecție spirituală. El vrea ca duhul, sufletul și trupul lor să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului. Expresia fără prihană întărește ideea de protecție spirituală. Până la venirea Domnului, drumul credinței este presărat de încercări, teste și atacuri spirituale. Pentru a rămâne în picioare la venirea Domnului este nevoie de protecție. Ceea ce ne pune în pericol este întinarea trupului și sufletului nostru. De aceea Pavel asociază ideea de păzire cu ideea de fără prihană. În cele din urmă pericolul este reprezentat de mânia lui Dumnezeu. Ceea ce ne poate așeza sub mânia lui Dumnezeu este păcatul nostru. Cel rău nu face decât ca prin păcat să ne așeze în raza de acțiune a mâniei divine.

Protecția spirituală este asigurată de Domnul și înseamnă sfințirea operată în noi de Domnul prin duhul Lui. Oare ce are în vedere Pavel prin ideea de păzire a trupului? Oare se referă și la dimensiunea fizică? Deși dimensiunea spirituală este în primul rând în atenția (trupul fiind un templu al Duhului Sfânt ce trebuie păstrat curat...) sa, Pavel poate să aibă în vedere și protecția fizică. Cel rău, dacă ar avea putere, ne-ar distruge cu siguranță sănătatea și ar lua viața slujitorilor Domnului de pe acest pământ. Domnul îngăduie anumite boli și uneori și moartea copiilor Săi. Dar aceste lucruri sunt hotărâte de El. Avem nevoie de protecție fizică, de sănătate și să rămânem în viață până când Domnul (și nu altcineva!) va hotărî să ne ia acasă. Oare nu era visul lui Pavel ca să prindă în viață revenirea Domnului? Ca acest lucru să se împlinească, cu siguranță era nevoie și de protecție fizică.

În ciuda atacurilor furibunde ale celui rău, în ciuda vulnerabilității credinței tesalonicenilor și a propriilor griji din inima sa de părinte, el este optimist: Cel ce v-a chemat este credincios și va face lucru acesta. În mod cert, trebuie să existe o conclucrare între om și Domnul pentru asigurarea protecției spirituale. Dar Pavel nu vrea să sublinieze acest lucru aici. El insistă pe resursele și credințioșia lui Dumnezeu în ce privește păzirea credinței. Dumnezeu POATE și VREA să ne păzească credința până la capăt. Credințioșia Sa este fără margini. El nu va îngădui mai mult decât putem duce și împreună cu ispita va pregăti și mijlocul de a ieși din ea ca s-o putem răbda. Cel ce ne păzește până la sfârșit este Cel ce ne-a chemat. El ne-a chemat! Deci El va duce la bun sfârșit ce a început în noi. El nu se va lăsa bătut. El nu va obosi sau plictisi în a ne ierta, a ne susține, a ne mângâia, a ne mustra, a ne crește. El ne va purta pe umeri până la sfârșit.

Pavel ne vorbește de siguranță și certitudine. Deși există posibilitatea căderii, el insistă pe resursele fără margini care sunt în Hristos. Pentru el ajungerea la capăt este o certitudine și nu o probabilitate. Atâta vreme cât ești în Hristos, în veghere și în creștere nu ai de ce să te temi. Nu vei trăi perfect și nu vei birui toate atacurile celui rău, dar credința îți va fi păzită și vei birui până la capăt prin sângele Mielului și prin Cuvântul mărturisirii celor credincioși.

Pentru cei ce sunt în Hristos, nu există loc de teamă, îndoială sau incertitudine. Nimic nu ne va putea despărți de dragostea lui Dumnezeu care este în Hristos Isus, Fiul Său. Tesalonicenii aveau nevoie de această asigurare, garanție și încurajare. Mântuirea este prin har în toate fazele ei și nu prin eforturile noastre. De aceea ne putem bucura în nădejde. Pentru cei ce primesc harul, mântuirea viitoare este o certitudine și nu o posibilitate.

Pavel îi îndeamnă pe tesaloniceni să se roage pentru el. Deși erau copiii lui, ei erau și frații lui, colegi de luptă în războaiele Domnului. Pavel le arată că și el este un creștin ca și ei, vulnerabil și care are nevoie de rugăciunile fraților lor. Pavel nu vrea să îi copleșească cu înălțimea sa spirituală. Ei sunt frați în Domnul și au nevoie unii de sprijinul celorlalți. Pavel îi salută apoi pe toți frații și în Domnul îi roagă fierbinte ca epistola să fie citită tuturor fraților. Pavel nu opera cu statistici, cu lucrări, ci cu suftele. El știa că pentru Domnul fiecare suflet este la fel de prețios, și pierderea unui singur credincios însemna o imensă întristare pentru inima Domnului. El oglindește dragostea nepărtinitoare a Tatălui care se revarsă din belșug pentru fiecare în parte. Visul său nu este ca în Tesalonic să rămână o Biserică vie, ci ca toți frații săi din Tesalonic să rămână în Domnul. Grija sa este pentru TOȚI. Din pricina firii pe care o purtăm vom fi mereu ispitiți să facem diferențe între frați și unii să ni se pară mai puțin valoroși ca ceilalți. Criterii ca și: vârsta, frumusețea fizică, inteligența, poziția socială, banii etc. vor încerca să strecoare părtinirea în judecățile și atitudinile noastre. Fie ca să călcăm pe urmele lui Pavel și să îi vedem pe frații noștri doar prin ochii cerului.